

VANDELDRAGER

Jaargang 27 - Maart 2011

nummer 97

Regimentskalender 2010/2011

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
April	Bloemenhulde H.M. de Koningin	Den Haag	Datum volgt
04 mei	Dodenherdenking div locaties		
12 mei	ROOV-borrel	Oirschot	Congleton
14 mei	70 jaar GFPI	Oirschot	
06 jun	Arromanches	Arromanches(FRA)	Herdenking
25 jun	Nationale Veteranendag	Den Haag	
09 jul	Kinderweekend	Geheim	
10 jul	BBQ 17 Painfbat	Oirschot	Congleton
14 jul	ROOV-borrel	Oirschot	Congleton
03 sep	Nationaal Indië monument	Roermond	Herdenking
05 sep	Beeringen	België	Herdenking
15 sep	Regimentsmaaltijd VVOGFPI	Oirschot	
18 sep	Bevrijding + fakkeldefilé	Eindhoven	
20 sep	Prinsjesdag	Den Haag	
20 okt	ROOV-jaarverg en dagactiviteit	Oirschot	
10 nov	ROOV-maaltijd		
Nov	Wolverhampton	Wolverhampton(UK)	Herdenking / Datum volgt
22 dec	ROOV-kerstactiviteit		

De rode draad

In vorige Vaandeldrager is het misschien al opgeval-
len: in iedere Vaandeldrager komen foto's en teke-
ningen terug als een thema, een rode draad. Op die
manier kunnen we een greep doen uit de rijke histo-
rie en de boeiende (foto)collectie en archief van de
Regimentsverzameling.

Ditmaal het bekende ceremoniële tenue. Het werd in-
gevoerd in 1948 bij de inhuldiging van Koningin
Juliana, net als dat van de andere garderegimenten.
Het is duidelijk geïnspireerd op de "full dress" van
de Brise infanterie, uiteraard als herinnering aan de
Britse "roots" van het regiment. De scharlakenrode
hoed en helmhoed zijn al meer dan zestig jaar
beeldbepalend.

Tussen 1948 en 1991 werd het ceremoniële tenue
ook gedragen door het voormalige Tamboerkorps
Garde Fuseliers en wel in een bijzondere uitvoering,

De erecompagnie van het Gareregiment Prinses Irene marcheert op 6 september 1948 door Amsterdam in het nieuwe ceremoniële tenue.

INHOUDSOPGAVE

2 Van de redactie

3 Van de regimentscommandant

Van de stichting Brigade en garde

4 - bijdrage van kees nicolai

5 - In memoriam

Regimentsflitsen

6 - Interview Henk de Boer

8 - Regimentsjaardag 2011

9 - Verhaal achter regimentsjaardag

11 - Gemmeke Mulder

12 - Beediging Colijnsplaat

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

13 bijdrage Vermeij

14 interview fuselier

Vereniging van Oud Strijders Koninklijke Brigade Prinses Irene

16 wetenwaardigheden van onze vereniging

17 in memoriam Fack

18 regimentsjaardag

19 contributie

Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene

20 oproep 70 jarige bestaan

Vierde bataljon GRPI

21 Tabinta

Vijfde bataljon GRPI

24 - artikel Uit het dagboek van F.J. Mulder

25 S-Ireentje 75

Zevende bataljon GRPI, Bataljon Berdjalan

26 in memoriam Jo van der Weerd

27 oproep contribuanten

27 pyama's maken

Bataljonsnieuws

28 aandeel verkenner – first in, last out

29 Cidw: regimentsjaardag

30 Cidw: nieuws uit de west

31 Cidw: werkbezoek

32 Werkbezoek KAF

33 Determined tiger

35 Uitreiking draainsigne kpl Jacobs

36 Bad Reichenhall

COLOFON

JAARGANG 27, NUMMER 97

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 2.250 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

HOOFDREDACTIE:

Hans Sonnemans

E hans.sonnemans@zonnet.nl

EINDREDACTIE:

Bianca den Outer

E info@biancadenouter.nl

REDACTIE:

Lkol Henk de Boer

Kapitein Helga van Stratum-Meindertsma

Maj Marcel Latour

REDACTIEADRES:

Redactie De Vaandeldrager

Postbus 33

5688 GZ Oirschot

T 040 - 2665662 en 040 - 2665678

E 17painbat.Vaandeldrager@mindef.nl

VORMGEVING EN DRUK

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© COPYRIGHT:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

UITGAVE:

Drukkerij Gianotten B.V.

Bredaseweg 61, Postbus 9228

5000 HE Tilburg

T 013 - 542 50 50

F 013 - 535 91 75

E info@drukkerijgianotten.nl

FOTOGRAFIE:

Nelleke Swinkels – van de Vorst

Wim ter Horst

17 Painbat

COVERFOTO:

Infanterist van Prinses Irene Brigade 1943.

WEBSITE:

www.fuseliers.nl en

www.prinsesirenebrigade.nl

26 JAAR VAANDELDRAGER

DOOR HANS SONNEMANS, HOOFDREDACTEUR

Veilige terugkeer

Op het moment dat deze Vaandeldrager bij u op deurmat valt, zijn de voorbereidingen voor het 70-jarig jubileum van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in volle gang. Op zaterdag 14 mei zal dit bijzondere feit worden herdacht en gevierd (en dus niet op 15 mei, zoals in het vorige nummer abusievelijk in deze rubriek werd geschreven....).

Alle bekende veteranen en Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers (in principe dus de abonnees van deze Vaandeldrager) zullen hiervoor nog een uitnodiging ontvangen.

Natuurlijk hopen we u allemaal te zien in Oirschot, op de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne.

We kunnen deze herdenking gaan vieren met alle Fuseliers. Voor het eerst sinds jaren zijn er geen eenheden van het parate Fuseliersbataljon op missie in verre gebieden. Het peloton van Luitenant Ivora Frances is terug uit Kandahar, Afghanistan, waar ze het operationele vliegveld bewaakten. De mannen en vrouwen van Ccie zijn ook weer teruggekeerd uit Curacao. Als Compagnie in de West hebben ze vier maanden deel uit gemaakt van de Zeemacht Caribisch Gebied.

Verdediging van het Caribisch Gebied

Sinds de verovering van Curacao door de West-Indische Compagnie in 1634 zijn Nederlandse troepen medeverantwoordelijk voor de verdediging aldaar. Vroeger had dit vooral te maken met kaapvaart. Een bescheiden garnizoen in een fortificatie bood daar bescherming tegen de Europese concurrenten.

Sinds 1815 is de Nederlandse staat verantwoordelijk voor de externe verdediging en de interne ordehandhaving. Veel extra militaire inspanningen werden hiervoor meestal niet gedaan, ondanks de strategische ligging en de aanwezigheid van oliaffinaderijen. Alleen bij acute dreiging, zoals bij de acties

van Venezuela in 1900, gedurende de Tweede Wereldoorlog en tijdens de oproer van 1969.

Overigens was tijdens de oorlogsjaren precies 1 militair van de Irene Brigade (afkomstig van het Suriname detachement) op Curacao gedetacheerd. Wachtmeester De Bruyn trainde daar de lokale militia en schutterijen om zelf de verdediging van het eiland ter hand te nemen (overigens wel samen met Amerikaanse troepen).

Mariniers in de West

Na de oorlog verschoven de prioriteiten naar de bestrijding van de internationale drugshandel, rechtshandhaving en het verlenen van militaire bijstand en noodhulp. Alle krijgsmachtdelen hebben kortere of langere tijd in de West gediend maar de hoofdrol was toch wel voor de Koninklijke Marine. Met name het Korps Mariniers is tientallen jaren met een infanteriecompagnie aanwezig geweest in Curacao.

Vanwege budgettaire redenen veranderde deze situatie in 2007. De compagnie Mariniers werd vervangen door een om de vier maanden roulerende compagnie van de landstrijdkrachten. Vanaf eind november 2010 tot eind maart 2011 was het de beurt aan Ccie 17 Painfbat GFPI om deze "tour of duty" in de West te draaien. Een hele ervaring waar in deze Vaandeldrager op wordt teruggeblikt.

VAN DE REGIMENTSCOMMANDANT

TEKST: HENK DE BOER, LUITENANT-KOLONEL DER FUSELIERS, REGIMENTSCOMMANDANT

Regimentsgenoten,

Het lijkt misschien vrij kort geleden dat u via de vaandeldrager op de hoogte bent gehouden van het wel en wee van ons Regiment. Toch is er weer zoveel te vertellen dat een volgend exemplaar nu al is volgeschreven. Daaruit blijkt wel dat we niet hebben stilgezeten en gelukkig maar, want dat bent u zeker niet van ons gewend.

Zo heeft ons bataljon in de afgelopen periode bijgedragen aan de waardige en indrukwekkende crematieplechtigheid van Mevrouw Jos Mulder-Gemmeke op 27 december 2010. Zij was, als enige vrouw naast Koningin Wilhelmina, draagster van de Militaire Willemsorde 4e klasse en had een speciale band met ons Regiment. De militaire eerbewijzen en ceremonie tijdens de crematie zijn dan ook op haar speciale verzoek uitgevoerd door de Fuseliers van ons Bataljon. Een erg mooie opdracht voor een gardefuselier om de laatste eer te mogen brengen aan deze nationale heldin.

Ook ben ik eind 2010 samen met de bataljonsadjutant op bezoek geweest bij onze fuseliers werkzaam in Kandahar van het Force Protection peloton onder leiding van de Tlnt Ivora Francis. We ontmoetten onze fuseliers daar, die hun niet ongevaarlijke, soms saaie, maar niet minder belangrijke taak positief benaderden. Inmiddels zijn zij allemaal weer heelhuids teruggekeerd op 28 januari van hun missie in Afghanistan. Ze genieten inmiddels van hun welverdiende verlof en zullen op 3 maart hun herinneringsmedaille ontvangen.

Naast de uitreiking door Commandant 13 Brigade, Bgen van der Laan, van de Draag Insigne Gewonden (DIG) aan de Kpl Jacobs voor zijn verwonding opgelopen tijdens zijn missie in Afghanistan, zijn er nog diverse Gevechtsinsignes uitgereikt op Curaçao, Afghanistan en in Oirschot. Nog steeds worden Fuseliers onderscheiden voor hun inzet tijdens deze zeer professionele missie en nog steeds zijn niet alle aanvragen beoordeeld en afgerond.

Dan kunnen we ook nog terugkijken op een mooie regimentsjaardag op 7 januari dit jaar. Regenachtig in Oirschot en met veel zonneschijn op Curaçao want ook daar is dit moment van herdenking niet vergeten. Een mooie repetitie voor de grote herdenkingreünie die ons staat te wachten op 14 mei van dit jaar en waarover u verder in dit blad nog meer informatie kunt vinden.

Als laatste is onze Ccie onder leiding van de Kap Jaap Bot alweer ver over de helft met de uitvoering van hun opdracht als CLAS Compagnie in de West. Eind januari heb ik samen met de BA en onze aalmoezenier Marco Spies, kunnen constateren dat onze mannen en vrouwen daar een mooi visitekaartje afgeven aan de collega's van de marine. De bataljonsadjutant heeft verderop hierover een bijdrage geschreven. In ieder geval wapperen de kleuren van het Regiment ook in de westelijke delen van het Koninkrijk.

Zo is er veel in deze aflevering om te informeren en te bekijken. Ik wens u veel plezier toe bij het lezen van deze vaandeldrager.

Volo et Valeo

VAN DE STICHTING BRIGADE EN GARDE

TEKST: KEES NICOLAI, GENERAAL-MAJOR DER FUSELIERS B.D.
VOORZITTER STICHTING BRIGADE EN GARDE

Besluit over draagrecht invasiekoord voor veteranen, die geen oud-strijder zijn van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Op 10 december jl heeft het bestuur van de Stichting Brigade en Garde vergaderd in een nieuwe samenvesting.

Het was namelijk de eerste vergadering in dit verband voor zowel de nieuwe Regimentscommandant, Ikol Henk de Boer, de Regimentskapitein, Helga van Stratum-Meindertsma en de Regimentsadjutant, Cor van der Krieken, die ik allen een buitengewoon succesvolle functioneringsperiode toewens.

Belangrijkste onderwerp bij deze vergadering was naar mijn mening de besluitvorming over het draagrecht van het invasiekoord voor "niet-oudstrijders van de Prinses Irene Brigade".

Het gaat hierbij niet alleen om gewezen militairen, die behoord hebben tot het Garderegiment "Fuseliers Prinses Irene", maar ook om overige militairen, die het invasiekoord uitgereikt hebben gekregen voorafgaande aan een missie.

Omdat de Traditiecommissie KL zich niet uitspreekt over dit soort aangelegenheden betreffende veteranen, heeft de voorzitter van de VOS KNBPI, genm bd Rudi Hemmes, zich terecht het recht aangemeten hiertoe een voorstel in te dienen dat nauwelijks kan worden genegeerd als we willen dat ook in de toekomst onze veteranen als Fuselier zichtbaar blijven.

Het voorstel was als volgt:

"Allen, die na 1981 het koord uitgereikt hebben gekregen, zijn na hun dienstverlating gerechtigd in het openbaar het koord te dragen op het gevechtstenuue of op het door de VOS KNBPI vastgestelde veteranentenuue, te weten: donkerblauwe blazer, grijze broek of rok, wit overhemd met fuseliersdas, zwarte schoenen en donkere sokken".

Voor alle duidelijkheid, ook Fuseliers, die zich in "de Koude Oorlogperiode" hebben ingespannen om de vrede te bewaren, niet uitgezonden zijn geweest, maar wel voldoen aan de hiervoor genoemde voorwaarden, mogen het aan hen uitgereikte koord dragen.

Allen, die voor 1982 Fuselier waren, hebben het koord nooit tijdens hun actieve dienst uitgereikt gekregen en komen daarom ook niet in aanmerking om het koord in het openbaar te dragen.

Met enige nadruk wil ik nog naar voren brengen dat dit draagrecht alleen van toepassing is bij officiële herdenkingen en reünies van het Regiment en overige aangelegenheden, waarvoor de Regimentscommandant goedkeuring verleent. Met deze laatste aanvullingen heeft de vergadering en in het bijzonder ook de Regimentscommandant, ingestemd met het voorstel van de VOS KNBPI.

Volo et Valeo

De erecompagnie van het Garderegiment Fuseliers op Prinsjesdag in 1959

IN MEMORIAM

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, Indie bataljons GRPI en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

J.A. Oosterveld	09 november	2010	Almelo
Mevr. F. van Delden-Walet	27 december	2010	Apeldoorn
S. Jol	30 december	2010	Schoonhoven
P. van der Ster	03 februari	2011	Den Haag
Robbert Fack	17 juni	2010	Horton (UK)
Arie Fousert	7 februari	2011	Congleton (UK).
G. Plasmans	1 maart	2011	Bergen op Zoom

Zevende Bataljon GRPI

F. Harperink 1e Cie	18 december	2010	Hengelo (O)
J. van der Weerd Staf Cie	11 februari	2011	Apeldoorn
Maj. inf. bd H.J.J. Habrechts	17 oktober	2010	

Vierde Bataljon

B. J. Rots 2e Cie	september	2010	Den Haag
G.J. Wijnands Ost Cie	oktober	2010	Noordwijkerhout

Prinsjesdag 1954 op het Binnenhof. Vooraan staat de eerste luitenant J. Paulussen.

De Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene in Oirschot toont ook het ceremoniële tenue en de details hiervan, ook die van het Tamboerkorps.

REGIMENTSFLITSEN

Friese wortels in het Oirschotse Zand

Een gesprek met Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Henk de Boer

DOOR HANS SONNEMANS

Wie is overste Henk de Boer?

"Ik ben geboren op 8 mei 1962 in Drachten samen met mijn tweelingbroer, Theo. Hoewel ik niet uit een militaire familie kom, werkt ook hij bij Defensie, net zoals mijn jongere broer Dick, die bij de Natres zit. In 2004 trouwde ik met Manon en een jaar later werd onze zoon Wietse geboren. Zijn naam betekent "Krijger uit het Woud". De betekenis van een naam vinden we belangrijk."

Hoe kwam hij in militaire dienst terecht?

"Ik studeerde piano aan het conservatorium (tussen 1980 en 1985). Na de afronding van mijn studie vervulde ik mijn dienstplicht als dienstplichtig vaandrig bij 42 Bataljon Limburgse Jagers (BLJ). Mijn (tweeling)broer Theo diende in dezelfde periode maar dan bij het Korps Commando Troepen (KCT). Ik diende na bij 42 Schoolcompagnie in Oirschot, dat in die periode onder het 17e Pantserinfanteriebataljon viel. Daar heb ik toen de overgang van het

Regiment Infanterie Chassé naar Limburgse Jagers meegemaakt. Daarna maakte ik de keuze om beroepsofficier te worden en ging in 1987 studeren aan de KMA in Breda."

Daarna begon de periode "In het Oirschotse Zand"?

Om precies te zijn, 4 jaar en 3 maanden later, in 1991 dus, begon ik als pelotonscommandant (PC) bij Ccie van 17 Painfbat, onder kapitein Tim Luiten en met overste Leen Noordzij als bataljonscommandant. Daarna volgden nog meer functies bij 17 painfbat: plaatsvervangend compagniescommandant (PCC) Ccie, verbindingsofficier en S2 (sectie veiligheid). In die functie maakte ik de uitzending IFOR2 naar Bosnië mee.

Daarna als kapitein en PCC bij Acie (CC Emil Kaspers) naar Kosovo tijdens de missie KFOR2. Daarna verliet ik het bataljon in 2001 maar bleef in Oirschot, namelijk als kapitein opleidingen bij het Schoolbataljon Zuid. Als majoor kwam ik weer terug bij het bataljon en wel als commandant Bcie. Van mei tot en met november 2003 draaiden we de missie SFOR14 in Bosnië.

In 2005 ging ik studeren, onder andere de HMV (Hogere Militaire Vorming). Na afronding van de studies vervulde ik staffuncties bij de Directie Aansturen Operationele Gereedheid (DAOG) en het Opleidings- en Trainingscommando (OTCo). Na vijf jaar afwezigheid keerde ik op 23 september 2010 weer terug in Oirschot als regiments- en bataljonscommandant van het GFPI en 17 painfbat GFPI."

Wanneer maakte hij kennis met het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene?

Voor 17 painfbat was het in 1992 al de derde keer in een periode van minder dan tien jaar dat er een wisseling van regiment zou plaats vinden. Ik was PCC bij Ccie en die cie was op dat moment "leeg"

Majoor De Boer als C Bcie tijdens de regimentsjaardag in 2003.

Eerste luitenant De Boer als commandant Vaandelwacht tijdens het bezoek van Hare Majesteit aan Pont Audemer in 1994.

(dat wil zeggen niet gevuld met een lichte dienstplichtigen, red.). We maakten de reis naar Normandië mee, samen met de oud-strijders van de Irene Brigade en de Acie. Het moment dat de mannen van Acie de zee in werden gemarcheerd om de koorden te dopen en terugkeerden op het strand; de tranen in de ogen van de aanwezige oud-strijders... Het was pure emotie en ik besepte dat dit regiment een rijke traditie heeft. Later maakte ik als commandant vaandelwacht (met aoi Toon de Bresser als BA/RA en vaandeldrager) veel ceremonies mee. Ik kreeg een "eerste slag" (wat later geen eerste slag bleek te zijn...) baretembleem van de beheerder van het museum (naam niet bekend bij de redactie.... red.). Kortom, ik werd helemaal ingelijfd bij de Fuseliers."

Is er in de moderne krijgsmacht nog plaats voor traditie en ceremonieel?

"Natuurlijk staan deze zaken door de financiële problemen en de komende bezuinigingen zeker onder druk. Ik heb er echter voor mijn jaarprogramma een speerpunt van gemaakt. Traditie en ceremonieel dragen bij aan het "esprit de corps": militair zijn is niet zo maar werk, het is een overtuiging. Samen met je medekameraden verricht je een taak, deel je iets. Die medekameraden kunnen heel oud of heel jong zijn; man of vrouw. Je hebt vertrouwen in elkaar. Traditie en ceremonieel zijn hiervoor het bindingselement, het is een noodzaak dit in stand te houden en te blijven doen.

Bij een Garderegiment dienen maakt dit alleen maar nog specialer. Het verbindt je als militair aan het Koningshuis en je bent zichtbaar bij speciale gelegenheden. Je bent niet beter dan andere militairen,

Diensplichtig vaandrig De Boer in 1986 tijdens oefening Pantserstorm bij het KCT

maar wel anders want je moet een extra stap zetten. Zoiets als "adel verplicht". Een gezamenlijk gevoel dat je iedere dag moet aantonen."

Heeft hij nog ambities in de komende periode, vooral als regimentscommandant?

"Uiteraard zorgen dat er een waardige en feestelijke viering van 70 jaar GFPI wordt gehouden in mei. Het vaandel en de oud-strijders staan hierbij voor mij centraal. Verder zullen we de kennis en ervaring van onze oudere veteranen in de komende jaren moeten borgen. We zullen moeten nadenken hoe we de traditie van het uitreiken van het koord kunnen blijven invullen. Ik voorzie geen dreigingen in het voortbestaan van het regiment. Mijn gevoel zegt me dat de Garderegimenten blijven bestaan.

De gesneuvelden van het ons regiment wil ik "een gezicht geven". Bij de namen op het monument horen foto's, die een plaats kunnen krijgen in het stafgebouw. Hiervan maak ik een project, uit te voeren door de jonge officieren die bij het bataljon zijn geplaatst. Maar ook wil ik ervoor zorgen dat onze gewonde fuseliers niet worden vergeten en dat de zorg voor hen goed wordt ingevuld, ook voor de toekomst.

Ook krijgen de dragers van dapperheidonderscheidingen een plaats. Die van "Uruzgan" zijn bekend, die van de Irene Brigade ook. De onderscheiden militairen van de Indiëbataljons moeten worden uitgezocht.

Voor het bataljon heb ik vooral de ambitie om het goed gevuld te houden. We merken dat we een "sterk merk" zijn. Onze traditie geeft ons een sterke naam met een even sterk netwerk. We willen bijdra-

gen aan de vernieuwing van de pantserinfanterie, onder meer door de invoering van het nieuwe materieel. Maar hoe nieuw en modern dat materieel ook is, altijd blijft de man of vrouw achter het wapen het belangrijkste.”

Wat is zijn favoriete merk calvados?

Lacht. “Tja, wat het bataljon schonk was goed: je kreeg er toch tranen van in de ogen. Later telde vooral het volume. Maar sinds ik de verzameling van Reijer Holtmanns heb gezien (bekende oud-officier van GFPI, nu dienend bij KLu) ben ik het anders gaan bezien. Vroeger was het vooral Busnel (werd in kleine flesjes in je zak gedragen, na de Normandiëreis), nu houd ik wel van Père Magloire!

Kapitein De Boer tijdens de uitzending met Acie naar Kosovo (KFOR) in 2000

De regimentsjaardag 2011

**TEKST: PAUL J.J. PEETERS (COMMANDANT BRAVO-“EAGLE”-COMPAGNIE)
KAPITEIN DER FUSELIERS**

Ondanks korte voorbereiding maar een goede planning is het de Bravo “Eagle” compagnie uiteindelijk gelukt sportief te scoren tijdens de regimentsjaardag 2011.

Alles begint bij het begin en zo ook deze regimentsjaardag. Zoals de traditie voorschrijft werd de bijzondere dag begonnen met een traditioneel Engels ontbijt voor alle leden van het regiment. Het was een drukte van jewelste in de eetzaal en dat kwam de onderlinge stemming ten goede.

Vervolgens was het tijd voor de waardige herdenkingsceremonie waarbij we niet alleen de oprichting van ons regiment hebben herdacht maar tevens hebben stil gestaan bij allen die zijn gevallen in naam van ons regiment. Het geheel werd afgesloten met een kranslegging bij het monument door de regimentscommandant Lkol. De Boer en de Gen Maj. (bd) Hemmes.

Na een tijd van herdenken was de tijd aangebroken voor het versterken van de binding binnen het regiment met behulp van sport. Er stonden in totaal zes wedstrijden op het programma: schieten, speed-

mars, cross, highland games, voetbal en volleybal. Er werd hard gestreden door de verschillende teams, desondanks bleef de sportiviteit hoog in het vaandel staan. De deelname bij de verschillende onderdelen was maximaal, al dient wel gezegd te worden dat bij een typisch militaire sport zoals speedmars maar twee compagnieën een team hadden afgevaardigd.

Zoals bij elke wedstrijd kan er echter maar één de winnaar zijn en voor het eerst sinds 1993 heeft de Bravo-compagnie de wisseltrofee in handen gekregen. Het lukte zelfs niet onder het bewind van de huidige BC. Er werd ook niet zomaar gewonnen. Op glorieuze wijze wist de Bravo-compagnie maar liefst vier van de zes onderdelen winnend af te sluiten. Alleen bij het voetbal en de highland games moest de winst worden gelaten aan respectievelijk de Alfa-compagnie en de Charlie-compagnie.

Het was een zeer geslaagde dag waarbij we de verjaardag van ons regiment op een passende en glorieuze manier hebben gevierd.

Het verhaal achter een datum

DOOR HANS SONNEMANS

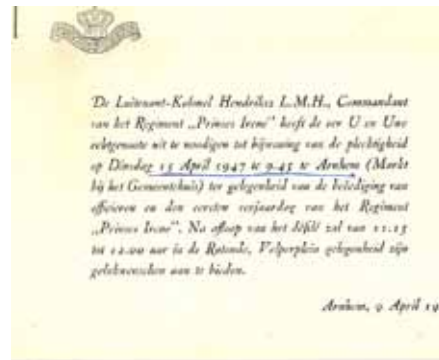
Regimentsjaardag

11 januari 1941, in Congleton wordt de Koninklijke Nederlandse Brigade opgericht. 11 januari, een datum die al sinds het prille begin van de geschiedenis van het Garderegiment Fuseliers wordt herdacht. Engels ontbijt, Irene Cross, feest, het hoort er allemaal bij. Vele jaren hebben de Fuseliers van 13 Painbat op de Westenbergkazerne in Schalkhaar deze dag zo gevierd. Bij de overgang van de regimentstraditie naar 17 Painbat in Oirschot wordt de term "regimentsjaardag" geïntroduceerd en aan de dag een nieuwe inhoud gegeven. Het wordt voortaan echt een dag van het regiment, waarbij oud-Brigadeleden, oud-Fuseliers en Fuseliers elkaar ontmoeten.

Waarom eigenlijk 11 januari? Het is immers de oprichtingsdatum van de Irene Brigade en niet die van het regiment. Toch wordt 11 januari 1941 wel degelijk als oprichtingsdatum van het regiment aangehouden. In 2001 is het 60-jarig bestaan van het regiment op grootse wijze gevierd. Op 14 mei gaan we dat ook doen met 70-jarig jubileum. Eigenlijk vreemd als men weet dat het Regiment Prinses Irene bij Koninklijk Besluit op 15 april 1946 is opgericht. Waarom dus niet 15 april en wel 11 januari? Daarvoor moeten we even terug in de geschiedenis.

Het Ereboek met de namen van de gesneuvelden van het Regiment, geschonken in 1951, staat nu in regimentsmess Congleton in Oirschot.

De uitnodiging uit 1947

Het vaandel van de voormalige Nederlandse Brigade wordt overgedragen aan het Regiment, 9 mei 1946.

Nieuw regiment

De in 1940 in Engeland verzamelde Nederlandse strijdmacht, verandert op 11 januari 1941 van naam: het Nederlands Legioen wordt Koninklijke Nederlandse Brigade. Op 27 augustus van hetzelfde jaar reikt H.M. Koningin Wilhelmina een vaandel uit en geeft de nieuwe eenheid de naam van haar kleindochter: Prinses Irene. Op dat moment is al bepaald dat de Prinses Irene Brigade binnen een jaar na het beëindigen van de vijandelijkheden ontbonden zal zijn.

De Irene Brigade landt in Normandië, trekt door Frankrijk en België en overschrijdt de Nederlandse grens op 21 september 1944. Na de Duitse capitulatie op 5 mei 1945 trekt de Brigade als eerste geallieerde eenheid Den Haag binnen. Ruim twee maanden later, op 13 juli neemt Z.K.H. Prins Bernhard officieel afscheid van de Irene Brigade en onderscheidt het vaandel met de Militaire Willemsorde. Bij die gelegenheid kondigt hij aan dat een nieuw regiment zal worden opgericht dat naam en traditie van de Brigade voort zal zetten.

Parade in Arnhem op 15 april 1947 in Arnhem.

1-Prinses Irene

In augustus 1945 wordt hiermee een begin gemaakt. Het 1ste Bataljon "Koninklijk Nederlands Regiment Prinses Irene" (1-Prinses Irene) wordt geformeerd onder commando van majoor P.C. van Scherpenberg. Het bataljon bestaat uit de in Nederland opgeleide oorlogsvrijwilligers, met als kader de uit de Irene Brigade gerecruteerde officieren en onderofficieren. Tot de taken van het bataljon behoort onder meer het leveren van de paleiswachten in de residentie. Na enkele maanden (24 november) vertrekt het bataljon uit de nieuwe Alexanderkazerne in Den Haag naar Schoonhoven. 1-Prinses Irene wordt getraind als Licht Infanterie Bataljon. Het bataljon krijgt aanvulling van personeel en kader uit naar Indonesië vertrekken bataljons dat niet geschikt is voor tropendienst. Op 9 mei 1946 wordt 1-Prinses Irene opgeheven.

Bij Koninklijk Besluit van 14 december 1945 nr. 351 wordt de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene officieel opgeheven en wel met ingang van 24 december. Het vaandel wordt ingenomen en zal aan het te vormen regiment opnieuw worden uitgereikt.

Regiment Prinses Irene

Op 15 april 1946 worden bij Koninklijk Besluit 15 regimenten infanterie opgericht, waaronder het Regiment Prinses Irene. De regimenten zijn bestemd om de bataljons dienstplichtigen voor Indië op te leiden en worden hiertoe ondergebracht bij infanterie-depots. Het nieuwe Regiment Prinses Irene wordt bij het 2de Infanterie Depot te Arnhem geplaatst. Op 9 mei 1946 wordt het vaandel van de voormalige Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene door 1-Prinses Irene (dat dan ophoudt te bestaan) plechtig overgedragen aan het Regiment Prinses Irene.

Parade in Arnhem op 15 april 1947 ter gelegenheid van het 1-jarig bestaan. De carriers van het Garderegiment.

Een kaartje in de Korpsverzameling getuigt er nog van: "De Luitenant-Kolonel Hendriksz L.M.H., Commandant van het Regiment "Prinses Irene" heeft de eer U uit te noodigen tot bijwoning van de plechtigheid op Dinsdag 15 April 1947 te 9.45 te Arnhem (Markt bij het Gemeentehuis) ter gelegenheid van de beëdiging van officieren en den eersten verjaardag van het Regiment "Prinses Irene". Na afloop van het defilé zal gelegenheid zijn gelukwensen aan te bieden."

Oprichtingsdatum

In 1948 wordt het Regiment Prinses Irene verheven tot Garderegiment. Twee jaar later verhuist het regiment van Arnhem naar de Johan Willem Frisokazerne in Assen. Daar in Assen wordt op 11 januari 1951 een groot feest gevierd: het Garderegiment Prinses Irene bestaat 10 jaar! Burgerij van Assen en officieren van het Garderegiment bieden de regimentscommandant een Ereboek aan, met daarin de namen van alle gesneuvelden van het regiment. Het kastje met dit boek staat vandaag de dag opgesteld in de regimentsmess Congleton in Oirschot en het daarop aangebrachte koperen plaatje met tekst herinnert aan deze gebeurtenis.

15 april 1947: één jaar regiment. 11 januari 1951: tien jaar garderegiment. Echt logisch is het niet te noemen. Wat is het idee hierachter? De beslissing om als oprichtingsdatum 11 januari 1941 aan te houden moet afkomstig zijn geweest van Lkol van Embden of anders van zijn opvolger, de Lkol Blanken. Beiden zijn al jaren overleden. Toch kan met redelijke zekerheid worden geraden naar de achterliggende gedachten van hun beslissing.

Met de handhaving van een traditie wil een regiment zich onderscheiden van andere regimenten. Op 15 april 1946 werden 15 regimenten infanterie opgericht. Die datum is dus niet bepaald uniek voor het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Het is heel aannemelijk dat daarom gekozen voor de opricht-

ingsdatum van het stamonderdeel, de Prinses Irene Brigade.

Al ruim zestig jaar wordt die oprichtingsdatum al aangehouden. Op 14 mei herdenken we het 70-jarig bestaan van een springlevend Garderegiment.

A-Tijgercie 17 painfbat GFPI bewijst laatste militaire eer aan vrouwelijke ridder

TEKST:

SMI VERHOEVEN CSM A-TIJGERCIE.17 PAINFBAT GFPI

RMWO Mevrouw Brunita Josepha (Jos) Mulder-Gemmeke was samen met Koningin Wilhelmina de enige twee vrouwelijke ridders die Nederland rijk was. Zij overleed op 20 december 2010. Ondanks dat de A-Tijgercie op Batch 1 zou komen te staan was dit niet de reden dat de compagnie gevraagd werd om haar de laatste eer te bewijzen. Het was de speciale band tussen mevrouw Mulder-Gemmeke en het regiment GFPI dat zij een uitvaart wenste met militair ceremonieel.

Het trieste bericht komt 's maandags de 20e bij de Tijgercie binnen. Even een moment van bezinning maar dan moet de vierhoek van de compagnie toch echt aan de gang. Geen tijd te verliezen.

Vooroefenen met een draagploeg, kleden in CT, verkennen op lokatie in Den Haag en dat allemaal net voor kerst. Alles staat ineens in het teken van deze uitvaart. Ook bleek het niet zo vanzelfsprekend te zijn, dat een militair over een DT beschikt. Alle nieuwkomers moesten daarom een beroep doen op het "dagelijks tenue" van onze B-cie. Uiteindelijk kwam het toch nog goed en ging zo'n 100 man van de compagnie op de dag na kerst richting Den Haag. Met een erecouloir van ruim 60 man, de JWF kapel met 50 muzikanten, het vuurpeloton, de draagploeg, de slippendragers en de kransdraggers ging de stoet richting het uitvaartcentrum Ockenburgh. Het is iets bijzonders als je als militair gevraagd wordt deel uit te maken van zo'n uitvaart. Zeker voor een persoon met zo'n respectabel verleden en draagster van de militaire Willemsorde.

Het verzetswerk van Mulder begon meteen na de bezetting met het verspreiden van een verzetskrant, die ze mede had opgericht. Ze werd zelfs uiteindelijk de

stuwende kracht achter de verspreiding van de Je Maintiendrai. Ook gaf ze prins Bernhard belangrijke informatie over de Duitse bezetter. Ze deed een opleiding tot geheim agente en parachutist. Op 10 maart 1945 sprong ze boven Nederland voor een missie. Uiteindelijk duurde het tot 1951 voordat ze de Militaire Willemsorde voor haar heldhaftige daden zou ontvangen.

Mevrouw Mulder-Gemmeke was voorzitter van het Kapittel van Ridders in de Militaire Willemsorde en was daardoor een bekende in militaire kringen. De laatste jaren ging haar gezondheid achteruit en leed ze een teruggetrokken bestaan.

Met het dragen van de kist, de saluutschoten en het vouwen van de Nederlandse vlag hebben wij bijgedragen aan een waardige plechtigheid. Familie en vrienden waren dankbaar op de manier waarop de Fuseliers de ceremonie hebben uitgevoerd. Wij wensen de familie veel sterkte.

Beediging Colijnsplaat

De volgende fuseliers hebben op 22 oktober 2010 te Colijnsplaat de Eed/belofte afgelegd.

Eed middels beschikking

Tlnt	<i>Slob</i>
Sgt	<i>Bisschop</i>
Sgt	<i>Rosenbrand</i>
Fus	<i>Coumans</i>
Fus	<i>Braun</i>
Fus	<i>Houben</i>
Fus	<i>Zadelhof</i>
Fus	<i>Wiering</i>
Fus	<i>Hamers</i>
Fus	<i>Meuwissen</i>
Fus	<i>Schouteren</i>

Colijnsplaat, 22-10-2010
Commandant 13 Gemechaniseerde Brigade
Voor deze, Commandant 17 Painfbat GFPI

H. de Boer
Luitenant-Kolonel der Fuseliers

Belofte middels beschikking

Tlnt	<i>Romein</i>
Tlnt	<i>Kant</i>
Tlnt	<i>Hofstede</i>
Tlnt	<i>Ploegmakers</i>
Sgt	<i>Bod</i>
Sgt	<i>Broeze</i>
Sgt	<i>Doek</i>
Sgt	<i>Van Dam</i>
Fus	<i>Wolters</i>
Fus2	<i>Van Bree</i>
Fus2	<i>Visser</i>
Fus1	<i>Van Manen</i>
Fus1	<i>Hoenjet</i>
Kpl	<i>Van Herwaarden</i>
Fus1	<i>Smit</i>
Fus2	<i>Belt</i>
Fus2	<i>Bartels</i>
Kpl	<i>Van den Borne</i>
Fus	<i>Saya</i>
Fus1	<i>Van Wijk</i>
Fus2	<i>Van Weelden</i>
Fus2	<i>Verhoeven</i>
Fus1	<i>Bergacker</i>
Fus2	<i>Tatenhove</i>
Fus2	<i>Bradley</i>
Fus2	<i>Van der Klaauw</i>
Fus2	<i>Van de Beuken</i>
Fus2	<i>Heins</i>
Fus2	<i>Karian</i>
Fus2	<i>Mastenbroek</i>
Fus2	<i>Martini</i>
Fus2	<i>Huijgen</i>
Fus1	<i>Sanders</i>
Fus2	<i>Pol</i>
Fus1	<i>Veenhuizen</i>
Fus2	<i>Tolsma</i>
Fus2	<i>Rietveld</i>
Fus2	<i>Putters</i>
Fus2	<i>Dingemanse</i>
Fus2	<i>Kroon</i>
Fus2	<i>Ilmer</i>
Fus	<i>Nagesar</i>
Fus1	<i>Nouwen</i>
Fus2	<i>Vooijs</i>
Fus2	<i>Van Dalen</i>
Fus1	<i>Pronk</i>
Fus2	<i>Van Beek</i>
Fus2	<i>Den Engelsman</i>

Voorzitter: Kolonel Arie Vermeij, Zoutmansweg, 26 2811 ET, Reeuwijk
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Adjudant Richard Ekelhoff, Buikheide 6, 5512 PB Vessem, tel. 0497-591943, e-mail: richardekelhoff@hotmail.com
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

Gefeliciteerd! Prinses Irene bestaat dit jaar 70 jaar

TEKST: KOL DER FUSELIERS, ARIE VERMEIJ, VOORZITTER VERENIGING VAN VETERANEN GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI en per nummer zullen wij een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten. Dit keer wordt veteraan Maikel Overdulse geïnterviewd die twee keer naar Uruzgan is uitgezonden geweest en nu de opleiding aan de KMS volgt.

Dragen van het invasiefluitkoord op het veteranentenu

Er is de afgelopen jaren nogal wat gediscussieerd over het dragen van het invasiefluitkoord op ons veteranentenu. De veteranen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, die persoonlijk dit koord als eerbetoon voor zeer verdienstelijke deelname aan de operaties in de Tweede Wereldoorlog hebben ontvangen uit handen van Prins Bernhard, hebben hierover een besluit genomen. Dat besluit geldt ook voor onze vereniging en het bestuur van de VVVGFI sluit zich dan ook aan bij de elders in dit nummer gepubliceerde tekst hierover van de Voorzitter van de Stichting Brigade en Garde.

70 Jaar bestaan Prinses Irene

Dit jaar wordt het 70-jarig bestaan gevierd van de grondleggers van ons regiment, want in 1941 werd de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in Engeland opgericht. Dit gaan we dan ook grootscheeps vieren op zaterdag 14 mei 2011. In dit grote feest zijn ook alle reünies van de KNBPI, de VOSIB en de VVVGFI opgenomen, uiteraard wel met een eigen reünielocatie per eenheid. We proberen via al-

lerlei instantie zoveel mogelijk van de circa 5000 veteranen van GFPI te bereiken; daar kunnen ook jullie allemaal bij helpen door dit bericht aan zoveel mogelijk oude kameraden door te geven. Noteer de datum maar vast in de agenda en meld je aan bij onze secretaris als je mee wilt helpen bij de organisatie van deze dag.

Nationale Veteranendag 25 juni in Den Haag

Noteer deze datum ook alvast in de agenda; het programma volgt. Mail de secretaris als je deel wilt nemen aan het defilé.

Oproep deelname Zeeuwse Veteranendag

Speciaal voor de Zeeuwse leden van de VVVGFI; sinds 2007 bestaat de Stichting Zeeuwse Veteranendag (SZVD). Deze is opgericht met als doel de band tussen Zeeuwse oude en jonge veteranen te verstevigen. Het is daarbij niet van belang bij welk onderdeel of krijgsmachtdeel men gediend heeft. Op 18 juni 2011 vindt de Zeeuwse Veteranendag wederom in Middelburg plaats. De VVVGFI zal vertegenwoordigd worden door de Lkol Marcel Duvekot. Vooralsnog hebben wij als vereniging geen detachement voor het defilé aangemeld. Dit kan alsnog indien er voldoende animo voor blijkt. Voorlopig programma:

10.30-12.30	ontvangst in het Statencomplex
13.00	opening Zeeuwse Veteranendag
14.00	herdenking en kranslegging op het Abdyplein.
14.30	opstellen en vertrek defilé naar de Markt.

Aan het defilé nemen ook een aantal oude militaire voertuigen uit de WOII en vredesmissies mee. Het geheel wordt muzikaal opgeluisterd door Inter Scaldis Pipes en Drums, de Muziekvereniging Arnemuider en de Deltaband.

Inlichtingen/opgaven: Secretariaat van de Stichting Zeeuwse Veteranendag (SZVD)

e-mail: szvd@zeelandnet.nl tel.: 0118 46 08 07

VVVGFI-leden tevens aanmelden bij Lkol M.

Duvekot (M.Duvekot@Mindef.nl). Afhankelijk van het animo kunnen we alsnog groepsdeelname aan het defilé overwegen.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige of inmiddels afgesloten uitzending of over hun vervolloopbaan buiten defensie, stuur een

goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris. Mocht je niet zo'n schrijver zijn, meldt je dan gerust aan voor een interview.

Leden

Ten slotte stijgt ons ledental inmiddels richting de 600, maar we vertegenwoordigen ongeveer 5000 jonge veteranen, dus er kunnen nog wat leden bij. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFI, kan dat bij onze secretaris vvgfpi@home.nl of surf naar onze website www.vvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

Interview: Fuselier waar ben je, wat doe je en wat denk je?

TEKST: MARTIN FAAS

In afgelopen uitgaven van de Vaandeldrager kwamen fuseliers aan het woord die hun sporen hadden verdiend tijdens missies in Bosnië. De komende interviews gaan we kijken hoe het met een aantal Uruzgan-gangers is vergaan. Via onze ledenadministratie zijn we op het spoor gekomen van een aantal leden dat daar is geweest. De spits wordt afgebeten door Maikel Overdulse uit Terneuzen. Hij is officieel nog niet een echte veteraan, volgens het "Handboek Veteraan" van het Veteranen Instituut, maar met twee missies achter zijn naam kunnen wij hem wel de vragen voorleggen.

De twee missies waaraan Maikel heeft deelgenomen waren: TFU (Task Force Uruzgan)-2, van november 2006 t/m april 2007 bij de Alpha compagnie en TFU-9 bij de Charlie compagnie in de periode maart t/m augustus 2009. Bij elkaar een lange tijd; bijna een jaar!

Ook de missies naar Uruzgan hebben voor de fuseliers positieve en negatieve kanten gehad. Zo ook voor Maikel. Een negatief punt is voor hem, net als voor vele andere, het voor een lange tijd van huis zijn. "Als je na zoveel maanden weer thuis bent, heb je het gevoel dat je een stukje van het leven van je fa-

milie en vrienden hebt gemist", aldus Maikel.

Een telkens terugkerend positief punt is de kameraadschap en het groepsgevoel in het uitzendgebied. Lief en leed met elkaar delen in goede en slechte tijden. Het aanschouwen en meemaken van een hele andere cultuur was voor Maikel ook een hele positieve ervaring.

Tussen en na de uitzendingen is Maikel bij de Landmacht gebleven en is hij in november 2010 begonnen aan de Koninklijke Militaire School (KMS) te Weert aan zijn opleiding tot onderofficier bij het wapen der Infanterie.

Beide uitzendingen naar Uruzgan hebben weinig tot geen invloed gehad op Maikel's kijk op nationale en internationale zaken en aangelegenheden. De opgedane vaardigheden en (militaire) kennis daarentegen wel. Zaken waarvan hij nog dagelijks gebruik maakt, hebben zijdelings veel te maken met zijn verblijf in Afghanistan. Zeker als je in militaire dienst bent gebleven.

Maikel heeft behoorlijk lang bij 17 Painfbat GFPI gediend. Van 2002 tot 2009. Hij heeft er met heel veel plezier gewerkt en heeft een mooie tijd gehad. Reden voor hem om zich aan te melden bij onze VVVGFI. Hopelijk een verlengstuk van die tijd "in het Oirschotse zand".

De Uruzgan-ganger gaat er vanuit dat onze vereniging er in de toekomst altijd zal zijn. Misschien op de manier zoals heden ten dagen of misschien wel op een of andere digitale manier. Dat laatste is niet iets waar hij op hoopt. Er zullen altijd fuseliers en Irenemannen en -vrouwen zijn die op zijn tijd bij elkaar willen komen om over "de goede oude tijd" van gedachten te wisselen. De traditie van de eerste Irenemannen zal worden voortgezet en er zullen steeds mensen zijn die iets voor de vereniging willen betekenen.

Op de laatste vraag die Maikel te beantwoorden had, "wil je nog iets kwijt?", kwam een luid en duidelijk antwoord: "In de toekomst nog een functie bij 17 Painfbat GFPI te mogen draaien VOLO ET VALEO".

Maikel, dank voor dit interview. Veel succes met je opleiding en tot ziens op de komende activiteiten van de vereniging. Te beginnen met het 70 jarig jubileum en de grote reünie in Oirschot op 14 mei. Tevens nodigen wij je uit om op de Nationale Veteranendag mee te lopen in ons detachement tijdens het defilé in Den Haag.

Prinses Juliana en Prins Bernhard tijdens Prinsjesdag in 1954

Een officier in CT tijdens de onthulling van het standbeeld De Vaandeldrager in Tilburg door Prinses Irene op 27 oktober 1955.

VERENIGING VAN OUD-STRIJDERS KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE PRINSES IRENE

Ereburger van de stad Wolverhampton

Voorzitter: R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht
aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:
nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.
Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Wetenswaardigheden van onze vereniging

**TEKST: RUDI HEMMES, VOORZITTER VAN DE VERENIGING
VAN OUD-STRIJDERS VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE
BRIGADE "PRINSES IRENE"**

Het einde van 2010 en begin van 2011

Van harte hoop ik dat de kerstdagen voor u allen goed zijn verlopen en dat ook de jaarwisseling gezellig is voorbij gegaan. Moge voor u en voor allen die u dierbaar zijn 2011 gelukkig en vooral gezond zijn. Dat velen van u in de gelegenheid zullen zijn de evenementen die in 2011 worden georganiseerd bij te wonen. Ik denk daarbij aan koorduitreikingen, herdenkingen en reünies. Na het lezen van de vorige

Vaandeldrager had u toch al 14 mei vrijgehouden? Als u toen nog geen agenda van 2011 had, doe het dan alsnog. Op zaterdag 14 mei, als de temperatuur beter meewerkt dan in januari, wordt in Oirschot op feestelijke wijze, met een grote reunie voor alle Fuseliers, gevierd dat onze Brigade 70 jaar geleden in Congleton werden opgericht.

De viering van onze verjaardag

Het was goed toeven in Oirschot op vrijdag de 7e januari, toen wij plechtig onze verjaardag vierden. Er waren veel Fuseliers maar een zeer beperkt aantal Oud Strijders. De weersomstandigheden waren ook niet optimaal, met veel regen en gladheid. Ik had wel de indruk dat de aanwezigen tevreden waren over de herdenking en vooral over de wijze waarop het Regiment de herdenking had georganiseerd. U vindt een verslag elders in deze Vaandeldrager.

Dragen van het Invasiekoord door dienstverlaters

Wij hebben de Regimentscommandant geadviseerd te bepalen dat alle Fuseliers die na 1981 het invasiekoord uitgereikt hebben gekregen en als Fuselier de dienst hebben verlaten, gerechtigd zijn bij plechtigheden het koord te dragen op het tenue dat door ons is vastgesteld, te weten: zwarte schoenen en donkere sokken, grijze broek of rok, wit overhemd met Fuseliersdas, donkere blazer.

De militairen van andere wapens en dienstvakken, die uitgezonden zijn geweest onder Commando van de Commandant 17 PainfBat Fuseliers Prinses Irene en daarbij een invasiekoord droegen, zijn gerech-

Rudi Hemmes en overste Henk de boer brengen eregroet

Het felbegeerde koord

tigd dat koord te dragen als zij aanwezig zijn bij een evenement van de Vereniging Van Veteranen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (VVVGFI).

Evenementen

Let op de Regimentskalender in deze Vaandeldrager, zodat u met uw plannen rekening kunt houden met de evenementen waarbij u altijd welkom bent zoals bijvoorbeeld koorduitreikingen, Nationale Veteranendag, Wageningen, Beringen. Vergeet vooral niet 14 mei in uw agenda te onderstrepen!! Ik hoop u bij vele gelegenheden te ontmoeten, maar zeker dan.

Ik kijk naar u uit!

Brigademan en oud-ambassadeur Robbert Fack overleden

DOOR HANS SONNEMANS

"Op de veldtocht van de Brigade zal ik hier niet ingaan. Wat ik wel wil noteren is, dat de periode van juli 1944 tot mei 1945 voor de meeste overlevenden van de Brigade een centraal stuk van hun leven is ge-

bleken. Ook bij mij staan beelden uit die tijd scherp geëet in mijn geheugen, al hebben zij geen verband meer met de werkelijkheid".

"De Duitse mortiergranaat, die kwam aanfluiten precies toen ik onze post in St. Come aan de Orne verliet om een bericht over te brengen en die op een rotsblok naast mij uit elkaar spatte zonder me te raken, als om te zeggen: niet zo nonchalant, ventje, de volgende keer ga je eraan, de aanblik van een grasveldje bij de Seine waar een nachtgevecht was geleverd en waar nu het stoffelijk overschot van de gevalle-

nen zichtbaar werd - een been hier, een afgerukt hoofd daar - en de Britse luitenant die tegen een sergeant-majoor zei "Laat die boel opruimen. Het werkt deprimerend op de anderen, het gevoel van razende machteloosheid toen in hinderlaag liggende Duitse tanks in België het ene voertuig van onze colonne na het andere in brand schoten, het pad onder de duinen bij Domburg waar een motorordonans dagelijks overheen reed, totdat hij op een kwade dag een kameraad achterop liet meerijden en door het verhoogde gewicht een Tellermin tot ontploffing bracht".

Aldus Robbert Fack, in zijn boek "Gedane Zaken, diplomatieke herinneringen", verschenen in 1984. Ambassadeur Fack blikt hierin terug op zijn diplomatieke leven, maar zijn verleden bij de Prinses Irene Brigade, komt hierin ook aan bod.

Robbert Fack werd geboren op 1 januari 1917 in Amsterdam en studeerde daar rechten. Bij de inval van de nazi's in mei 1940 diende hij als reserveofficier bij de kustartillerie. Met twee collega's wist hij met een kleine boot te ontsnappen naar Engeland. Hij sloot zich aan bij de Irene Brigade en volgde onder meer de opleiding tot parachutist. Als kapitein-

adjutant van de Brigadecommandant Kolonel A.C. de Ruyter van Steveninck kwam hij tenslotte in mei 1945 in het bevrijde Den Haag aan.

Twee maanden later verliet hij de militaire dienst en ging over naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Functies bij de Verenigde Naties in New York volgden, en weer later in Rome, Canberra en Bonn. Van 1976 tot 1982 werd hij Nederlands Ambassadeur in het Verenigd Koninkrijk. Na zijn

pensionering in 1982, bleef hij in Engeland wonen. Hij ontving diverse onderscheidingen, waaronder het Croix de Guerre.

Na een rijk leven overleed hij op 17 juni 2010 op 93-jarige leeftijd in Widden Hill House in Horton U.K.. Hij laat zijn vrouw Patricia Henshaw, met wie hij in 1943 trouwde, en vier zonen achter.

70ste Regimentsverjaardag

TEKST: TONY HERBRINK (KOLONEL DER FUSELIERS BD)

De maand januari 2011 is voor het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene" een drukke maand en in het bijzonder de week waarin de officiële verjaardag, 11 januari, valt. Maar geen nood.

Er was afdoende ruimte op 7 januari om aandacht te besteden aan deze mijlpaal. Ja, een mijlpaal omdat dit jaar de 70ste verjaardag van de oprichting van de Koninklijke Nederlandse Brigade is.

Daaraan zal ook een extra Vaandeldrager worden gewijd, die tevens dienst doet als programmaboek voor de grote reünie op zaterdag 14 mei. Voor nu beperken wij ons tot hetgeen er op 7 januari 2011 geschiedde.

Herdenking

Tussen 09.00 uur en 09.30 uur verzamelden de genodigden in "Congleton", niet in Cheshire, Engeland, maar in de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot, in de Regimentsmess genaamd "Congleton". Dit bracht ons meteen al met onze gedachten in de plaats waar het bericht van de oprichting van de Koninklijke Nederlandse Brigade 70 jaar geleden wereldkundig werd gemaakt.

Na een lekker warm kopje koffie was het verzamelen op de regimentsappèlplaats. Hier en daar was het goed uitkijken, want sneeuw en ijs vroegen daar wel om.

Na de gebruikelijke ceremonie van appèl, intrede van de vlag en het Vaandel, alsmede de begroeting door de regimentscommandant, Lkol Henk de Boer, werd door hem een herdenkingsrede gehouden waarin een bijzonder goed relaas werd gegeven van de verrichtingen van de Brigade, de Indië-bataljons en het Garderegiment. Uiteraard werd daarna een krans gelegd bij het monument, waarop de namen van de gesneuvelden zijn aangegeven, door overste Henk de Boer en onze voorzitter, Genmaj bd Rudi Hemmes.

Sportprogramma

Na de herdenking volgde het traditionele sportprogramma. Rudi Hemmes loste het startschot voor de 5 kilometer lange cross. Om 12.15 werd de lunch geserveerd, buiten de sporthal hoewel het weer daar niet helemaal toe uitnodigde, maar zoals wij gewend zijn van het 17de bataljon Fuseliers "Prinses Irene" het was weer perfect geregeld en verzorgd.

Het sportprogramma is onlosmakelijk verbonden aan de Regimentsjaardag

Museum

Na de lunch was er, voor de liefhebbers, gelegenheid om een kijkje te gaan nemen in het museum. Hierbij was conservator Hans Sonnemans aanwezig om bij de verschillende objecten en foto's de juiste uitleg te geven.

Prijsuitreiking

Rond half vier was iedereen weer present in de sporthal, waar de prijzen voor de sportverrichtingen uitgereikt gingen werden. Wie welke prijs ontving, vindt u elders in dit blad uitgebreid terug, maar gezegd moet worden dat de B-compagnie een hele uitstalling van bekertjes te zien gaf. Boze tongen beweerden dat de B-compagnie dit allemaal te danken had

aan het feit dat C-compagnie in de West verblijft.

Tinnetjes bier

De afronding van de dagactiviteiten had plaats in "Congleton", alwaar de tinnetjes bier goede aftrek vonden. Helaas kon de Engelse stijl met "a pint of British beer" niet nagebootst worden, maar het was er niet minder gezellig om!

De 70ste verjaardag wordt op zaterdag 14 mei 2011 gevierd met een grote reünie voor alle leden van de verenigingen binnen het Regiment. Zorg dat die datum in uw agenda wordt gereserveerd om samen een grootse ontvangst en een vreugdevolle viering van onze mijlpaal mee te beleven.

Contributie van de VOSKNBPI

**TEKST: HENK LAURENS, PENNINGMEESTER
(LKOL DER FUSELIERS)**

Het verenigingsjaar 2011 is van start gegaan en ik hoop dat het voor u allen een uitstekend jaar mag worden. De automatische incasso van de contributie heeft reeds plaatsgevonden, of het bedrag zal binnenkort van uw rekening worden geïnd. De leden van de VOSKNBPI die zelf jaarlijks hun bijdrage overmaken, maar dat nog niet hebben gedaan, wil ik vriendelijk, maar toch dringend, verzoeken dit als nog zo spoedig mogelijk te doen. De verschuldigde contributie van tenminste €10,00* kunt u overmaken op ING bankrekeningnummer 1999533 t.n.v. Vereniging van Oud-strijders Koninklijke

Nederlandse Brigade Prinses Irene of op Rabo bankrekeningnummer 334206715 t.n.v. Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene.

Alle leden die zelf jaarlijks de contributie overmaken, wil ik attenderen op de mogelijkheid van de automatische betaling of de mogelijkheid de penningmeester te machtigen tot automatisch incasso.

U kunt hiervoor een mailtje sturen naar de penningmeester: henklaurens@hotmail.com

Of hem telefonisch benaderen: tel: 00491703349893.

*Een bedrag groter dan € 10,00 is uiteraard ook van harte welkom.

Een bezoek van Prinses Irene aan het Museum van het Garderegiment Fuseliers in Vught op 5 september 1957.

Het mannetje in CT sierde de ingang van het een jaar eerder geopende museum in de Frederik Hendrik kazerne

VERENIGING VAN INDIE-BATALJONS GARDEREGIMENT PRINSES IRENE

Oproep Oud Indië -Strijders

TEKST: HARRY VLEEMING, VOORZITTER VOSIB

Op 14 Mei 2011 wordt het 70 jarig bestaan van het Garde Regiment Prinses Irene uitgebreid gevierd. Deze heuglijke bijeenkomst vindt plaats op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot.

De sobats van de Vereniging oud Strijders van de Indië – Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene zijn hierbij uitgenodigd.

De uitnodiging voor deelname is inmiddels door het organiserend comité aan u toegezonden.

Naar mijn informatie belooft het weer een gezellig en hartelijk weerzien te worden.

U hoeft geen schroom of vrees te hebben dat men elkaar niet kan vinden.

Per Bataljon zal duidelijk aangegeven worden waar men z'n makkers kan vinden.

Noteer bovengenoemde datum alvast in uw agenda of op de kalender! Vorenstaande houdt echter wel in dat de jaarlijkse reünie 2011 van het 4e, 5e, 6e en 7e Bataljon voor één keer komt te vervallen.

Beste Sobats, de jaren gaan heden dubbel tellen en daarom is het "kort dag".

Mag ik voor dit groots festijn op uw aller komst rekenen?

De erecompagnie marcheert door Den Haag tijdens Prinsjesdag, ergens in de jaren zeventig.

Prinsjesdag in de jaren tachtig op het Binnenhof.

NIEUWS VAN HET VIERDE BATALJON GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie
4e Bataljon

Reünie Comité 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Voorzitter: J.K. Kerssemakers, Dr. Schaepmanplantsoen 9, 5707 EA Helmond,
Tel 0492 - 524366

Secr./Penm.: Th.J. van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar,
Tel. 0316 – 524002, e-mail: t.alst@upcmail.nl.

Kazernecontact: J.T.J. Beckers, Mgr. De Haasstraat 27, 5521 TA Eersel,
Tel. 0497 – 513218, e-mail jtj.beckers@kpnplanet.nl

Lid: M.W. Knoll, Achter de Raaf 69, 4102 DD Culemborg, Tel. 0345 – 520853

Lid: B. Petersen, Van Pallandtdreef 20, 4101 KC Culemborg, Tel. 0345 – 520887

Herinneringen aan het m.s. Tabinta v/d Stoomvaart Mij Nederland

**SAMENGESTELD DOOR J. L. BAAS – 4E BATALJON GARDE
REGIMENT PRINSES IRENE STAF COMP. M.T. – MET MEDE-
WERKING VAN O.A. VOORMALIG VAREND PERSONEEL
STOOMVAART MIJ. NEDERLAND DE HEREN W.B. GRUND,
J.R. LANDMAN EN D.VAN ROOSMALEN**

Het ons bekende schip waarmee wij in 1947 naar Indië zijn vervoerd, had toen al geschiedenis geschreven voor dat het verbouwd werd tot troepencarrier. In het jaar 1940 was het Kapitein H.W. Hettema, gezagvoerder op het s.s. Engano een vrachtschip van de Mij. Nederland, die te maken kreeg met het begin van de 2e Wereldoorlog tijdens zijn reis naar Indië met een vracht van 25 ton dynamiet. Met het gevaar voor mijnen en onderzeeërs ging de gevaarlijke reis tot Gibraltar. Daarna was er voorlopig geen gevaar meer en verliep de reis verder goed. Hij had er toen nog geen enkel idee van gedurende 5 jaar zijn vaderland niet terug te kunnen zien.

Laat op de avond van 23 april kwamen zij op de terugreis weer in Port Said aan en voor het gevaar voor mijnen werden de z.g. paravaan kettingen aangebracht. Op de 5e mei werd Gibraltar aangedaan, met enige hindernissen tenslotte op 10 mei de aankomst in Weymouth (Engeland). Aldaar werd bekend dat de Duitsers Nederland waren binnengevallen.

Kapitein Hettema vertelt zijn verhaal:

"Vanaf dit moment vielen onze koopvaardij schepen

onder het gezag der Geallieerden en maakte wij de eerste Konvooi Conferentie mee, voorgezeten door een officier der Engelse Marine.

Als wij na veel omzwervingen op 20 april 1941 aankomen te Soerabaia krijg ik opdracht zo snel mogelijk per vliegtuig naar Batavia te gaan. Daar aangekomen wordt mij verteld dat ik het commando over een ander schip zal krijgen. Eerst moet ik nog met het s.s. Engano in Panaroekan lading in nemen, waarna ik dit schip aan mijn opvolger moet overdragen en afscheid van mijn geweldige bemanning moet nemen".

Het is 3 juni als ik aan boord stap van mijn nieuwe schip, het is het m.s. Tabinta, een schip dat vol staat met kanonnen en afweergeschut.

Het schip is gebouwd in het jaar 1930, heeft een lengte van 149.7 meter en is breed 19 meter, de hoofdmotor is fabrikaat Werkspoor/Sulzer 8 cilinder met vermogen van 7600 PK

Als wij op 12 juni 1941 geladen zijn, gaat het eerst naar Tandjong Priok alwaar wij op 18 juni aanko-

men en de 20e weer vertrekken met bestemming New York. Wij varen via de Stille Zuidzee waar we scherp moeten uitkijken voor vijandelijke schepen en er een zucht van verlichting is als het Panamakanaal bereikt is. Het was een genot weer even in bewoonde wereld van New York aan te komen. Na gelost te zijn, nemen wij lading in voor Ned. Oost Indië maar doen eerst New Orleans nog aan.

Op 17 oktober zijn we weer in Tandjong Priok, en varen door naar Soerabaia. Daar krijg ik een hevige aanval van spit en wordt in het Darmo ziekenhuis opgenomen. Als ik weer genezen ben, volgt er nog wel een verloftijd in de bergen, dat is het paradijs Tosari gelegen op Midden Java.

Na deze rustperiode lopen wij Semarang en Priok nog aan. Als wij op 8 december in de buurt van de Ellice eilanden varen krijgen we het bericht dat de Jappen een aanval hebben gedaan op de Amerikaanse vlootbasis Pearl Harbour, en wij ons dus alles behalve veilig voelen in deze buurt. In de nacht van 19 december liepen wij de haven binnen van Suva (Fidji eilanden) waar wij een paar dagen verbleven om te wachten op het advies welke route wij verder moesten gaan, en uiteindelijk bij de kust van Peru komen en die volgen tot Panama. Het is 3 januari 1942 als we daar aan komen. Er was gewaarschuwd voor Duitse onderzeeërs, en dicht onder de kust varende komen we via de Caraïbische Zee op 17 januari in New York met onze volle lading rubber. Na het lossen wordt er geladen en vertrekken we op 10 februari. We komen niet ver omdat er gestopt moet worden voor een reparatie in de machiniekamer. Daarna varen we dicht onder de kust naar Panama, en vernemen wij dat Singapore door de Jappen was bezet. Bij Christobal gaan we op de ree voor anker.

Van een Marine officier kreeg ik mijn verdere route door. Deze route voerde met een grote boog naar het zuiden van Nieuw Zeeland en Australië om daarna naar Tjilatjap te gaan, doch toen wij enkele dagen op zee waren kwamen de berichten omtrent de strijd in, en bij Indië, ik besloot handelend op te treden en koers te zetten naar Wellington in Nieuw Zeeland. Met prachtig weer liepen we daar binnen. Op 27 maart kregen wij bericht samen met het m.s. Weltevreden op te stomen naar Melbourne, maar op 31 maart krijgen we een telegram dat wij zo spoedig mogelijk in Sydney moeten zijn. Ik twijfelde er aan of dit telegram niet door de vijand was verzonden met de bedoeling ons in een val te laten lopen, maar later bleek mijn angst ongegrond. Wij kwamen 1 april aan te Sydney waar het inmiddels een drukte van belang was. Na de val van Java waren hier tal van schepen deze belangrijke Australische haven binnen gevallen. Wij hadden splinternieuwe bommenwerpers en kanonnen aan dek staan dat een prima aanvulling was voor de Marine of het leger. Na het lossen krijgen wij de tijd ons even te ontspannen in deze mooie stad. Op 2 mei zijn we weer zover een lading in te nemen, dat is 500 ton lood als ballast. Met mooi weer zonder een vijand te zien komen wij op 22 mei aan in Antofagasta te Chili, alwaar 7000 ton koper moest worden bijgeladen met bestemming San Francisco. We kregen het bericht dat zich op onze route een onderzeeër zou ophouden waardoor wij weer extra waakzaam zijn, maar ook deze reis was er geen vijandig schip te zien. Al snel wordt onze lading gelost, en krijg ik te horen dat het de bedoeling is dat ons schip omgebouwd wordt tot troepentransportschip. Het geeft ons de gelegenheid deze mooie stad goed te leren kennen, terwijl het m.s. Tabinta een verbouwing ondergaat waardoor het mogelijk wordt zonder enig bezwaar 1120 man aan boord te nemen. Er wordt tevens een aantal extra stukken geschut aan boord geplaatst. Het is dan een hele verandering als het schip op een bijenkorf gaat lijken, honderden mannen bepakt en gezakt komen aan boord. Vanzelfsprekend is er voor de keuken een speciale dienst ingesteld. Voor het bedienen van het geschut komen er 28 Amerikaanse Marinemannen aan boord, ook een dokter, een aantal verplegers en bedienden voor de kantine. Er komt wel een strijd, wie uiteindelijk bepaalde beslissingen moet nemen, zoals wanneer er geschoten moet worden. Ik zou zelfs aan een wildvreemde majoor toestemming moeten vragen als ik de kombuizen wilde inspecteren.

Maar op 21 juli is het dan zover dat wij in konvooi

uitvaren. Als we nauwelijks de haven zijn uitgevaren moesten wij oefenen in het schieten en manoeuvreren. Als we op 30 juli de Evenaar passeren, dat gepaard gaat met het Neptunus feest, is dat voor de vele Amerikanen die aan boord zijn wel iets bijzonders omdat die nog nooit over de evenaar zijn geweest.

Aangekomen bij de Fiji eilanden splitst zich het konvooi, op 8 augustus komen wij aan in Suva (voor hen die niet weten waar dat ligt, c.a. 2000 km van Nieuw Zeeland). Hier gaat een deel van de troepen van boord met de bedoeling voordat ze naar Nieuw Guinee gaan, eerst te acclimatiseren.

Inmiddels hadden de Jappen bijna alle Salomons-eilanden en Nieuw Guinea in hun bezit. Als onze lading op de wal staat, zijn dat niet minder dan 8000 vaten benzine, ik moet er niet aan denken als we onderweg getroffen zouden zijn door een torpedo, de rest van de lading waren auto's, tanks en voedsel.

Op 14 augustus vertrokken wij naar Noumea, dat

ongeveer 1500 KM van Australië ligt, hier gaat de rest van de troepen van boord, en blijven wij een poosje voor anker liggen. Als wij hier ook weer lading hebben ingenomen, vertrekken wij en komen op de 24e weer te Suva om daar ook lading in te nemen, om daarna zonder problemen op 10 september terug te zijn in San Francisco. Hier zien wij dat de fabrieken en scheepswerven op volle kracht werken met de bedoeling deze oorlog te zullen winnen. Wij moeten enige tijd hier blijven liggen voor een reparatie aan het schip. Ik kreeg toen een bericht dat ik naar New York moest komen omdat ik een ander schip moest overnemen, n.l. de Marnix van Sint Aldegonde, mijn opvolger was kapitein J. Drent. Op 24 september 1942 stap ik aan boord van de "Marnix" en werd dit prachtige schip aan mij overgedragen door kapitein De Haan.

Wordt vervolgd.

Vaandel en vaandelwacht op de stranden van Normandië in 2004, tijdens de grote plechtige herdenking van 60 jaar invasie.

Detail van de helmhoed met gouden rand, zoals gedragen door hoofddofficiëren.

Het Tamboerkorps in Pont Audemer, Normandië in 1994 tijdens de herdenking van 50 jaar invasie.

Het tamboerkorps van het Garderegiment Fusesliers (1948 – 1991) in het eerste model CT, eind jaren vijftig.

Reüniecommissie 5-GRPI

Tijdelijk contactpersoon: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen
wg.terhorst@upcmail.com

Vervolg uit het dagboek van F.J. Mulder

Ladang Padi

16 december-19 december 1948

We gaan, geladen en gepakt, op 16 dec. om 15.00 uur 's middags naar het noordoosten. In colonne vertrekken we en we moeten afscheid nemen van onze bekenden en vrienden. Enige uren later komen we, langs kronkelige en bochtige wegen in de bergen, tegen de Status-quo lijn aan. Ladang Padi, 600m. boven de zeespiegel. De bedoeling is, dat het 5e bataljon als eerste de aanval zal inzetten. We slapen in een kantine tent terwijl de vijand drie km verderop ligt. Artillerie wordt in stelling gebracht en de pantsers komen mee.

We hebben een prachtig uitzicht op het centrum van Padang en op de cementfabriek in Indaroeng beneden ons. Om geheimhouding te verzekeren wordt het veldpostkantoor gesloten, de stafcompagnie ontbonden en het inlandse personeel vastgehouden. Het plateau, waarop we misschien enige dagen moeten bivakkeren, is klein en wellicht te eng.

Op 18 december 's middags gaan de stukken geschut in stelling en hoor ik "8 graden en 1 minuut" roepen als teken dat men aan het richten is. Handgranaten en de benodigde munitie worden uitgereikt. Op die zaterdagavond worden we verzameld in de kantine en de compagniescommandant schetst ons het verloop van de komende actie. Een legerorder van Generaal Spoor wordt voorgelezen, terwijl de bevolking is gewaarschuwd via een in het Maleis opgestelde mededeling. Vannacht, op 19 december zullen we de Soebangpas overschrijden, voorwaarts gaan, waarna een gemotoriseerde colonne ons zal volgen.

Om 24.00 uur vannacht zal een eigen commandogroep in TNI-gebied een radiostation bezetten (wat

later bleek te zijn mislukt) en in Loeboek Aloeng zal het 4e regiment Stoottroepen een schijnaanval uitvoeren. De landingscommando's zullen per Catalina twee bruggen bij het meer van Singkarak nemen om de doortocht naar Fort de Kock veilig te stellen. Na Loeboek Selasih zullen detachementen onderweg ter beveiliging worden achtergelaten o.a. te Solok, Soumani, Singkarak en Moeko-Moeko, teneinde het veroverde gebied gezuiverd te houden. De aalmoezenier en de veldprediker geven hun laatste geestelijke bijstand aan eenieder, die dat in dit uur nodig heeft.

Op 19 december te 6.30 uur, buldert de artillerie haar inleidende beschieting....

De tweede politionele actie is een feit...!!!

S – Ireentje nr. 75

Reüniecomité

Het reüniecomité van het 6e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene wordt gevormd door:
Jan Elbers, Kluizeweg 264, 6815 EJ Arnhem, tel. 026-3514227.
Harry Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.
Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg, tel. 0481-423410.
Frans Sturm, A. van der Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam, tel. 020-6171262.
Rekening bij de Rabobank Arnhem onder nr. 15.86.65.996, alsmede een Girorekening onder nr. 074.86.54.046 ten name van J.H. Elbers te Arnhem.

Een terugblik in de jaren 48 tot en met 50 (slot)

TEKST: JAN ELBERS.

Geachte sobats,

Er bestaat een gezegde !! Ouderdom komt met gebreken !! Ik ondervind dit thans aan de lijve. Mijn gezichtsvermogen is sterk achteruit gegaan met het gevolg dat de huisarts adviseerde om geen auto meer te rijden. Ook mijn loopvermogen houdt te wensen over. Als gevolg van deze ongemakken heb ik moeten besluiten om mijn activiteiten als voorzitter, secretaris en penningmeester van het reünie comité te moeten beëindigen.

Met enige weemoed leg ik deze functies neer, temeer omdat ik dit vanaf de beginne dit heb gedaan. Onze eerste reünie werd gehouden in de kazerne in Schalkhaar, welke werd georganiseerd door Kapitein Kakebeen. Nadien heb ik vele reünies mogen organiseren.

Gezien onze leeftijd, vrees ik dat het aantal bezoekers aan de reünies zal afnemen.

De vraag is hoe lang houden wij nog een reünie ? ? ? ? ?

De leden van het reünie comité willen dit nog wel organiseren, wanneer blijkt dat er voldoende reünisten komen.

Wilt U een reünie organiseren, neem dan contact op met Frans Sturm, A v.d. Horststraat 28, 1065 G X Amsterdam.

Gaarne wil ik Harry Vleeming, Piet Peters en Frans Sturm voor hun assistentie bij het organiseren van een reünie bedanken,

Gaarne wens ik U allen een goede gezondheid toe en nog vele goede jaren.

Met de hartelijke groeten van
Jan Elbers.

NIEUWS VAN HET ZEVENDE BATALJON, BATALJON BERDJALAN

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,

Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen,
Tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Teus Meijer, (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland)
Stationsweg 54 F 3233 CT Oostvoorne. Tel. 0181- 485089.

Sjaak Besteman, (Sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland)
Druckerstraat 31, 1814 RG Alkmaar. Tel. 06-29041313.

Postbankrekening: 4347 en Bankrekening: 43.89.98.499 beiden ten name van
Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

In Memoriam Jo van der Weerd

TEKST: WIM TER HORST

Op 11 februari 2011 is Jo van der Weerd, voorzitter van de Reünie Commissie van 7 GRPI, tevens AB lid van de Vosibrpi, op 82 jarige leeftijd overleden.

Jo kreeg vrij kort na onze reünie in april 2005 een maagbloeding, veroorzaakt door kwaadaardige cellen. In de herfst van dat jaar werd besloten om zijn gehele maag te verwijderen met als gevolg een zeer sterk vermagerde man. Wij hebben grote bewondering voor hem en zijn wilskracht om toch, ondanks deze handicap, door te gaan met het organiseren van onze reünies. Hierbij werd hij sterk ondersteund door zijn vrouw Cor, dochter Bea, schoonzoon Victor en later twee kleindochters Simone en Chantal. Zij namen de complete "Verloting" voor hun rekening.

Eind vorig jaar ging zijn fysieke toestand sterk achteruit en werd er vastgesteld dat er meerdere uitzaaiingen waren en dat er een grote tumor zat, waardoor het eten erg bemoeilijkt werd. Enkele bestralingen mochten niet meer baten.

Jo was sinds zomer 1994 bestuurslid van 7 GRPI en na het overlijden van Henk Krist heeft hij het voorzitterschap overgenomen. In ons toenmalige contactblad "Bataljon Berdjalan" schreef hij in 1994 een artikel waarin hij zich bekend maakte aan de Bataljonsleden o.a. dat hij altijd veel waardering had gehad voor het vele werk, dat de kleine groep bestuursleden (hooguit 3 of 4 man) verrichtte. Hij heeft toen volmondig "Ja" gezegd op het verzoek om onze gelederen te versterken.

Diezelfde waardering heb ik nu voor Jo, want hij heeft, met name de laatste vijf jaar vanwege zijn slopende ziekte heel veel extra's moeten geven om mee te draaien in de organisatie van een reünie. Moge hij rusten in vrede.

Namens alle leden van 7 GRPI wens ik zijn vrouw Cor, de kinderen en de klein- en achterkleinkinderen alle mogelijke kracht en sterkte toe om dit grote verlies te dragen en te verwerken.

Oproep aan de Contribuanten Vaandeldrager behorende tot 7 GRPI

TEKST : WIM TER HORST

Vanaf het jaar 2003 hebben wij verschillende leden van ons Bataljon die om bepaalde redenen niet meer naar onze reünies (kunnen) komen, een brief gestuurd met de vraag of zij ons Regimentsblad "De Vaandeldrager" nog wel op prijs stelden. Ruim 50 leden hebben daar positief op gereageerd en daarbij aangegeven dat zij bereid waren daartoe jaarlijks een bedrag(je) over te maken op de Bank of Girorekening van Bataljon Berdjalan. Meerdere hebben mij gevraagd een acceptgiro mee te sturen met de Vaandeldrager, maar dat is heel moeilijk uitvoerbaar omdat het slechts plm. 50 adressen betreft op een bestand van 2250. Derhalve is toen besloten

om jaarlijks éénmaal een kleine oproep in de Vaandeldrager te plaatsen en dat gebeurt dan bij voorkeur in het eerste nummer van het jaar. Nu het jaar 2011 inmiddels van start is gegaan hebben enkele leden deze "contributie" voor dit jaar reeds overgemaakt, maar ik wil de overige contribuanten oproepen om hun bijdrage voor dit jaar (voor zover er nog niet is betaald) over te maken op onze bankrekening 43.89.98.499 of girorekening 4347. Beide rekeningen staan ten name van Bataljon Berdjalan te Zutphen. De bijdrage is vrijwillig maar de kostprijs is ongeveer € 15,- per jaar. Uw penningmeester zal u dankbaar zijn.

Pyjama hygiëne

TEKST: WIM TER HORST.

Overgenomen uit De Drempel nr. 16 gedateerd 3 juni 1950

Wij hebben een zwak voor de Compagniescommandant, die op een goede dag één van zijn "hogen" bij zich riep en tegen hem zei: "korporaal, weet je hoe ik het allemaal zie?"

De korporaal zei dat hij dat niet wist. "Welnu dan", zo sprak de CC, terwijl hij een bezwerende vinger om zich heen zwaaide, "deze kerels zijn allemaal toekomstige huisvaders en daarom moeten ze hygiënisch worden".

Ziezo, dat was gezegd en we mogen wel zeggen, niet mis. Wij zeggen zelf ook altijd: "het moet maar eens uit zijn met onhygiënische toekomstige huisvaders".

De korporaal zei: "Jewel luit". Ook mooi gezegd vinden wij. De C.C. ging voort: "En daarom moeten deze kerels allemaal een pyjama hebben en die krijgen ze van mij....Uhh van mijn welfarekas. U gaat de stad c.q kotta c.q kampong en koopt meters en meters van een goed, mooi en kleurig stofje en dan gaan we aan de slag."

De korporaal zei, wederom zeer treffend: "Jewel luit" brabbelde nog wat, sloeg met zijn hakken en zijn pet en verdween. De CC zat nu nog met het probleem hoe de pyjama's te laten maken.

De toekomstige hygiënische huisvader.

Edoch, de oplossing was dra gevonden. Waren er verpleegsters of waren er geen verpleegsters. En als er dan verpleegsters waren, waren er ook scharen en patronen en konden de verpleegsters knippen en tonen dat zij iets over hadden voor overzeese jongens die hard bezig waren om toekomstige hygiënische huisvaders te worden.

Ze hebben geknipt tot de draden er bij hingen en toen moesten de pyjama's alleen nog maar in elkaar gezet worden. Wederom werd een oplossing gevonden. Een trapnaaimachine is een machine en de C.C. had niet voor niets een machinebankwerker in zijn compie. En uiteindelijk was er ook nog een markiezenmaker aanwezig bij de troep en als die geen pyjama's in elkaar konden zetten, kon niemand het. En vrienden, er is getrapt en de pyjama's kwamen er. De compie kan nu tenminste in de nabije toekomst de toekomstige echtgenoten met een hygiënische geest en pyjama tegemoet treden.

Nog niet zo'n gek idee van de C.C. Wij voelen alles voor hygiëne en een pyjama willen we ook wel hebben. Wij vinden dat er meer en meer hygiënisten moeten ontstaan vooral onder de Commandanten.

First in, last out

17 RECCE op oefening ARMoured IBEX met 11 tankbataljon

TEKST: DIRK FERWERDA, (EERSTE LUITENANT)
PELOTONSCOMMANDANT 17 GFPI VERKENNINGSPELOTON

Nog maar net een week is het nieuwe jaar begonnen en is 17 verkenningsspeloton mee geweest op oefening ARMoured IBEX om daar voor de verkenners van 11 tank in te vallen. De verkenners van 11 tank zijn 2 weken daarvoor terug gekomen van hun plaatsing in Curaçao en hebben geen reactietijd genoeg om mee te kunnen op deze oefening. Dit aanbod werd door 17 verkenningsspeloton met 2 handen aangepakt om te kijken wat ze waard waren op een grote oefening en hoe de geleerde "Recce skills en drills" van de verkenningsopleiding toegepast worden. Tijdens deze oefening hebben we 3 acties uitgevoerd met positief resultaat.

Op 8 januari vertrok het verkenningsspeloton met de bus richting Oberlausitz. Daar aangekomen moest er met een recordtijd de voertuigen gereed maken en de MCTC (gevechtssimulatie systeem) opbouwen om te kunnen starten met 3 dagen niveau 2/3 training. Hier heb-

ben we de al reeds geleerde drills herhaald om te kijken of ze er nog goed in zaten. Na 2 dagen oefenen moesten we dit echter afbreken omdat de eerste opdracht van het bataljon binnen kwam. De overste Koek (Bataljons commandant 11 tank) wilde graag met 82 voertuigen het bos in om tijdens een van de acties een bataljons verzamelgebied te betrekken. Aan ons dus de taak om hier in een opgedragen vak een goede locatie te vinden en deze door te geven. Na een ochtend "verkennen" hadden we een prima plaats gevonden waar deze 81 voertuigen wisselend van de MB's van de hulppost tot de Leopard tanks van de eskadrons. De 2e actie was een offensieve operatie waarbij het doel was om een aanvalsdoel te nemen. Er was sprake van een compagnie sterkte vijand aangevuld met een geniepeloton. De overste Koek gaf aan in zijn bevel dat hij creatieve en gedurfde plannen wilden zien van zijn ondercommandanten en met deze wens ging ik aan de slag. Er werd besloten om dit aanvalsdoel door ons als verkenners anders te benaderen en gebruik te maken van misleiding om de vijand tot een beslissing te dwingen voor uur U zodat hij wel zijn posities moest verraden. Het plan was om een misleiding te creëren met een ploeg vroeg in het vak door middel van agressieve verkenning (vuren op opstellingen e.d.) om de indruk te wekken dat we daar als verkenners geconcentreerd zouden zijn. Terwijl dit zich afspeelde zijn er 2 ploegen zo diep mogelijk het vak ingegaan om de vijandelijke opstellingen vanuit de 6 uur te gaan uitdiepen. Deze aanpak bleek zeer succesvol omdat tijdens de uitvoering 4 uur voor uur U de vijandelijke waarnemer werd waargenomen en uitgeschakeld door de misleidingploeg middels een overval. Hierbij viel het vijandelijke hindernissen, vuursteun en operatie oleaat in onze handen en wisten we 1 lid van deze waarnemingsgroep krijgsgevangen te nemen. Nadat er door deze ploeg nog een aantal verwarrende berichten op het vijandelijke bataljonsnet werden gezonden zijn zij gestart met exfiltreren en hebben bij het doorschrijdingspunt de oleaaten en de krijgsgevangene kunnen overdragen aan het bataljon. Nadat zich dit had afgespeeld onderkende de 2 "diepe" ploegen de vijandelijke commando post inclusief logistiek pakket en het grootste

gedeelte van de gevechtseenheden in een verzamelgebied. Dit is natuurlijk voor een verkenningseenheid de jackpot en er werd dus flink met vuursteun gesloten waarbij 23 voertuigen de commando post en een hele hoop personeel van de vijand verloren ging. Hierdoor was de vijand niet meer adequaat in staat om het gevecht te voeren en kon de hoofdmacht met de kennis van het vijandelijk operatie oleaat de vijand eenvoudig oprollen. Uiteraard werd er geconsolideerd en lieten wij als laatste los.

We hebben tijdens deze oefening als verkenningsspeloton onszelf goed op de proef kunnen stellen waardoor we een goed beeld hebben hoe we ervoor staan met de skills en drills. Ook is het mooi om een keer mee te kunnen doen aan een grote oefening met veel middelen en steun wat zeker niet slecht is voor de motivatie!

Regimentsjaardag op de marine Basis Parera C"Bereng" Cie

Op 11 januari 2011 vindt de traditionele Regimentsjaardag van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene plaats. Op deze dag wordt gevierd dat op 11 januari 1941 in Engeland de Koninklijke Nederlandse Brigade werd opgericht. Tevens worden alle gesneuvelde Irene mannen en Fuseliers sinds die tijd herdacht. Momenteel is de C"Bereng" Cie geplaatst in de West als CidW5 en daarom zal de Regimentsjaardag plaats vinden op de Marine Basis Parera, in Curaçao.

Op 11 januari is de regimentsjaardag opgeluisterd met een uitgebreid Engels ontbijt en het hijsen van de oranje-blauwe vlag naast onze appelplaats, maar

pas nadat alle eenheden weer terug waren uit Bonaire, was er op 20 januari, iets verlaat dus, een sportdag in verband met de regimentsjaardag. De pelotons streden op verschillende disciplines met elkaar om de prijzen en met enige trots mag ik vertellen dat Ehd 6 uiteindelijk als overall winnaar uit de bus kwam door te domineren bij het tennissen, volleyballen, pistoolschieten en touwtrekken. Andere onderdelen waren squash, amfibische cross en een zwemestafette.

En zoals dat bij dit soort evenementen hoort werd afgesloten met een overheerlijke bbq en wat biertjes.

Nieuws uit de West

Kpl1 Gosepa ontvangt bronzen medaille

Korporaal der eerste klasse rob Gosepa ontving afgelopen week een bronzen medaille voor 12 jaar eerlijke en trouwe dienst bij defensie. Voor de geboren en getogen Curaçaoënaar had de ceremonie een extra speciaal tintje door de aanwezigheid van zijn op Curaçao woonachtige vader. Ik vind het heerlijk om weer even terug te zijn.

Opruimactie plasticbaai

Militairen van de clas compagnie hebben zaterdag meegeholpen met de clean up actie van stichting uniek Curaçao op het vervuilde strand van boca ascension.

Samen met andere vrijwilligers ruimden de militairen veel rommel op in de plasticbaai zoals boca ascension ook wel wordt genoemd. Eerder die week kwamen al mariniers en landmacht militairen in actie in fuikbaai waar zij, de rommel die overgebleven was na fuikdag, opruimden.

Landmacht oefent op Bonaire

Het eiland Bonaire is tot 18 januari onderdeel van een scenario voor een oefening van de landmacht. Pelotons van de compagnie oefenen op een rotatiebasis van 6 tot en met 18 januari voor het eventueel leveren van militaire bijstand.

Het doel van deze oefening is om bekend te worden met het eiland en zijn hulpverleningsdiensten zoals politie, brandweer, rode kruis en het vrijwilligers korps Bonaire.

De oefening op Bonaire is een onderdeel van het regulier oefenprogramma voor de compagnie die om de 4 maanden wordt gewisseld op Curaçao. Om die reden vindt de training elke 4 maanden plaats op Bonaire omdat deze eenheid verantwoordelijk is voor het leveren van directe militaire bijstand na verzoek van de rijksvertegenwoordiger. Per rotatie zullen ongeveer 35 militairen tegelijk op Bonaire aanwezig zijn.

Werkbezoek BC, BA en aalmoezenier aan de compagnie in de West

Sinds december vertegenwoordigt de Charlie "Beren" cie van 17 Painfbat GFPI de CLAS compagnie in Curaçao. Zij zijn daar met 101 mannen en vrouwen en zijn daar verantwoordelijk voor allerlei taken voor orde en veiligheid op het eiland. Het bijzondere van deze missie is dat het geen uitzending betreft maar een plaatsing van 4 maanden op het eiland. Daar waar er bij een uitzending sprake is van een continue dreiging kun je het werk van de Charlie "Beren" compagnie het beste vergelijken met een regulier kazerne leven waarbij men zich voorbereid op hun eventuele taken, waarbij zij een opleidings en trainings programma volgen waar alle aspecten inzitten zoals: sporten, velddiensten en schietprogramma's. Ook moesten zij vele testen afleggen zoals zwemtesten en wapentesten. Deze testen zijn allemaal met bijzonder goed gevolg afgelegd wat niet in de laatste plaats te danken is aan de uitstekende voorbereiding die gedaan was in Nederland.

Aankomst

Op het vliegveld aangekomen viel gelijk het klimaat op in Curaçao. Het was er 30 graden, benauwd en het waait er hard. Na een lange controle werden we opgevangen door de Compagnie Commandant Kap Jaap Bot en de Compagnie Sergeant Majoor de Smi Frank Staps. Tijdens de rit naar marine basis Parera waar onze mensen gelegeerd zijn, kregen we een snelle indruk van het eiland. En na gelegeerd te zijn op de basis en een maaltijd in het centrum van Willemstad doken we vermoeid van de reis het bed in.

Bezoek

De volgende morgen stond gelijk een bezoek aan Commandant Zeemacht Caribisch gebied en de stafadjutant van de basis op het programma. In deze gesprekken bleek dat de generaal en de adjutant erg te spreken zijn over onze mensen. Zij spraken vol lof over de compagnies leiding het optreden van de pelotonskaderleden en de korporaals en fuseliers, kortom een goed begin van het bezoek. Na het gesprek was het eerste bezoek aan het CLAS gebouw waar de compagnie zijn werkzaamheden uitvoert en waar ook onze regiments vlag herkenbaar wappert aan het gebouw. Tijdens de eerste gesprekken bleek al snel dat onze mensen het uitstekend naar hun zin hadden en werd ook het bezoek van de aalmoezenier erg gewaardeerd. De aalmoezenier kreeg in zijn gesprekken een goede indruk van de sfeer en werkzaamheden van onze mensen en was hier erg tevreden over.

Hard werken

Wie denkt dat onze mensen aan een vakantietrip bezig zijn, zoals de meeste mensen op dit eiland wel doen, komt bedrogen uit. Er wordt hard gewerkt en tijdens ons bezoek was de compagnie drie dagen te velde op oefenterrein Wacawa. Een oefenterrein op het westelijk deel van het eiland waar geen toeristen komen en wat zo als scenario kan dienen voor een wild west film. Dorre landschappen met cactussen, doornstruiken die door je schoenen heengaan,

schorpioenen en allerlei andere zaken. Hier bleek ook snel dat het juist de omstandigheden die het voor toeristen prettig maakt om te vertoeven op dit eiland juist verzwarend werken voor de compagnie in combinatie met het landschap. Het was

goed om te zien dat onder deze zware omstandigheden een zeer hoog niveau werd gehaald met het beoefenen van niveau I, II en III aspecten. Het mooie voor onze mannen en vrouwen is dat zij deze oefeningen ook houden op Aruba en Bonaire. Hierdoor heeft de vlag van ons regiment op alle 3 de eilanden gewapperd en is deze ook op een uitstekende wijze als symbool van ons regiment naar buiten gebracht.

Kortom een uitstekend werkbezoek waar de algemene indruk is dat de Kap Bot en zijn mensen uitstekend werk verrichten op Curaçao waar we als bataljon en regiment trots op kunnen zijn.

Werkbezoek BC en BA aan beveiligingsdetachement ATF kandahar

TEKST: COR VAN DER KRIEKEN (ADJUDANT DER FUSELIERS)

Sinds 26 september levert 17 painfbat GFPI het beveiligings detachement van het ATF (Air Task Force) in Kandahar. Dit detachement bestaat uit 25 personen waarbij de fuseliers en korporaals afkomstig zijn van onze ehd en de kaderleden afkomstig zijn van 13 mechbrig. Het detachement staat onder leiding van de Elnt Ivora Francis. Op het moment dat u dit leest is het detachement na een welverdiend verlof aan het werk bij de orga-

nieke eenheden na een verblijf van 4 maanden op Kandahar Airfield. Hieronder een verslag van het werkbezoek van de Bataljonscommandant de Lkol de Boer en de Bataljonsadjutant de Aooi v.d. Krieken van 14 dec tot 22 december.

Na een lange vlucht werden we midden in nacht opgevangen door de Elnt Francis. Na de veiligheidsbriefing werden begeleid naar onze slaaplocatie en zou het

werkbezoek de volgende dag daadwerkelijk aanvangen. Na het ontbijt de volgende dag volgde er een presentatie van de Elnt Francis hoe het programma er uit zou zien. Allereerst volgde er een voorlichting over het werk wat onze mensen voor werkzaamheden verrichten. Vanaf de eerste minuut bleek dat eenieder erg te spreken was hoe onze mensen deze werkzaamheden verrichten. Hoofdzakelijk bestond het werk uit: bewaking van de OPS van het ATF, bewaken van het munitie complex, het bewaken van de F-16's en allerlei andere bewakingstaken zoals de toegangscontrole op de wekelijkse "bazar" op zaterdag net buiten de base. Zo op het oog niet de meest uitdagende taken voor een infanterist maar dat maakt het juist zo bijzonder dat deze taken op een uitermate professionele wijze werden uitgevoerd. Hierdoor herken je de echte professional en ook in een gesprek met Commandant ATF bleek dat hij erg tevreden was hoe onze mensen hun taken uitvoerden.

Uitreiking gevechtsinsigne

Het was niet makkelijk het detachement te spreken te krijgen omdat hun taken uiteraard tijdens het bezoek gewoon doorgingen en door goede planning van de Elnt Francis waren we toch in staat iedereen te spre-

ken te krijgen danwel op hun werklocatie of op een andere wijze. Hierdoor kregen we een goede indruk van hun werkzaamheden en viel ook ons de hoge motivatie van onze mensen op. Ook stond er nog een belangrijke gebeurtenis op het programma. De bataljonscommandant zou ook aan de Fus1 de Boer en de Fus1 van As het gevechtsinsigne uitreiken. Maar zoals altijd in een operationele setting gaat nooit alles zoals gepland. Daar waar het vertrek pas over twee dagen stond gepland kregen we het bericht in de avonduren dat ons vertrek vanwege een opkomende zandstorm vervroegd was, en wel naar de volgende ochtend. Hierdoor moest zo snel mogelijk eenieder verzameld worden en kon toch nog de Fus1 de Boer en de Fus1 van As in aanwezigheid van het detachement en Commandant ATF gedecoreerd worden in een waardige en goede ceremonie.

Uitreiking kerstpakketten

Tevens werd van de gelegenheid gebruik gemaakt om de kerstpakketten uit te reiken aan het detachement. Na afscheid genomen hebben van het detachement vertrokken we de volgende morgen met het trotst gevoel dat de fuseliers ons regiment en bataljon weer op een uitstekende manier uitgedragen hebben.

Determined Tiger

Week 49 bevond de Alfa-TijgerCie zich op de Ermelosche heide voor de oefening "Determined Tiger". Deze oefening stond in het teken van de niveaumeting van de groepen.

Dit middels verschillende opdrachten die door elke groep uitgevoerd moesten worden. De groepen kon-

den strijden om een aantal punten en uiteindelijk kon er maar één de winnaar zijn.

Na een week voorbereiden/trainen en commandovoering in Oirschot waren we klaar om het veld in te gaan.

Op locatie

Eenmaal aangekomen op locatie zaten we direct in vijandelijk gebied. Snel die beveiliging realiseren en al je uitrusting omhangen.

Aansluitend verplaatsten wij naar het eerste coördinaat wat ons was opgedragen door de Partizaan. Door de sneeuw en de lage temperatuur was het een koude week, wat voor de groepscommandanten en plaatsvervangers een extra aandacht punt was om de groep inzetbaar te houden.

Opdrachten

Op verschillende locaties in het oefenterrein werden door de groepen opdrachten uitgevoerd en beoordeeld. De opdrachten verschilden van waarnemingsbaan, het leggen van verbindingen, groepshinderaanleg, ZHKH, schieten en nog veel punten waarop we werden getoetst. Na de opdracht kregen we een volgend coördinaat met een tijdstip dat we ons moesten melden bij een partizaan. Tot dat tijdstip had de groepscommandant de vrijheid om die tijd in te delen voor het verplaatsen, onderhoud, nuttigen van

klasse 1 en de nodige rust die we hier en daar door efficiënt werken konden pakken.

In een week kon je goed zien hoe iedereen voor zichzelf en voor zijn groepsleden zorgt. Ook zonder direct leiding van een groepscommandant en/of plaatsvervanger

In deze week was goed te merken wat het niveau 1 van een vent voor invloed had op het niveau 2.

Wel merkte je dat naarmate de week vorderde de scherpte er een beetje afging en dat zeker in genoemde weersomstandigheden het voor jezelf kunnen zorgen cruciaal is.

30 Tijgers erbij

Aan elke oefening komt een einde, zo ook aan Determined Tiger. Echter niet voordat de LO/S ons nog middels verschillende LTV opdrachten een middag bezig hield.

Aansluitend hebben wij de avond afgesloten met de Tijgertest voor het nieuw geplaatste personeel.

Na een heftige beproeving van de welpen is Alfa-TijgerCie aan het einde van de avond 30 Tijgers rijker geworden!!

We hebben een goede oefening achter de rug met groepsacties waar we met voldoening op terug kijken.

ken. De vele leermomenten geven ons weer genoeg werk voor in het nieuwe jaar.

Je bent nooit klaar met trainen en we hebben kunnen zien hoe belangrijk het niveau 1 nu eigenlijk is! Daarnaast heeft deze oefening veel bijgedragen aan de binding en sfeer binnen de groepen.

Men weet nu wat men aan elkaar heeft en wat elkaars mindere of sterke punten zijn.

Uitreiking draaginsigne gewonden Kpl Jacobs

Op 2 oktober 2007 raakte het peloton van Elnt Knob, op dat moment onder bevel gesteld bij 42 BVE en bezig aan een uitzending in het kader van ISAF (BG-4), in gevecht met de Taliban. Op ongeveer 4 kilometer ten noordoosten van Poentjak werd het peloton aangegrepen vanuit de 'greenzone', terwijl zij terug aan het verplaatsen waren richting Poentjak. In dit gevecht, waarbij ook sgt Athanasiadis, kpl Lekatonpessy, kpl Cools & kpl Peters gewond raakten doordat hun voertuig op een berm bom reed, werd het Romeo voertuig getroffen door een RPG. Kpl Jacobs, chauffeur van het getroffen voertuig, raakte hierbij gewond in zijn gezicht en moest middels een medevac afgevoerd worden. Omdat kpl Jacobs de missie voort kon zetten is hij niet direct voorgedragen voor een draaginsigne gewonden. Later bleken de verwondingen niet alleen fysiek, maar ook psychische sporen te hebben achtergelaten.

Om uiting te geven aan waardering en respect voor

onze gewonden en in dit geval kpl Jacobs in het bijzonder werd op 10 januari 2011 door de Brigade-Generaal van der Laan het draaginsigne gewonden uitgereikt op het Bataljons appel van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene (zie foto). Hier waren de ouders en naaste collega's van Kpl Jacobs ook bij aanwezig.

Bad Reichenhall 2011 Sgt Klerk A 'Tijger' cie MRAT pel

Iedereen heeft recht op een GVA moment in zijn militaire carrière en wk 4 jl. reisde de A-cie af naar het koudere zuiden van Duitsland. Maandagochtend vroeg wachte een groot gedeelte van de A-tijgers op de bus die helaas wat verlaat waren, maar nadat ook de reguliere werktijd was begonnen stapte ieder verwachtingsvol in de bus. Een lange reis van 10 uur en een Burger King menu verder werden we opgevangen door de aanwezige LO/Sport en vaste kampstaf van de SSVOST-cie. Legering regelen, groepen onderverdelen in de harde infra en gpcn worden in de richting gepraat door kap LO/Sport. Wat is de bedoeling, hoe ziet de week eruit, wat wordt er verwacht en wat zijn de vormingsdoelen waar we extra aandacht aan gaan geven.

Discipline, doorzettingsvermogen en kameraadschap staan hoog in het vaandel. Elke activiteit zal worden afgesloten met een groepsevaluatie waar we de vormingsdoelen nog eens extra tegen het licht zullen houden met als doel iedereen bewust te maken van zijn of haar individuele handelen danwel binnen de groep. Er zijn drie verschillende activiteiten, skiën, langlaufen en een tweedaagse berg etappe met iglo overnachting. Pelotons worden verdeeld in groepen en de activiteiten worden verdeeld.

Goede pistes

Dinsdag skiën, bijtijds vertrekken met de bus. De piste ligt er lekker bij, latten en schoenen zijn gehuurd, sneeuw is goed en we kunnen voorwaarts. Het peloton is verdeeld in drie niveaus, nul ervaring, een klein beetje en de ervaren groep. Jammer voor de ervaren groep is er geen instructeur om met hen de piste af te knallen. We krijgen les van eigen LO/Sport instructeurs. De benen worden geprikkeld en na een dagje lekker skiën lopen sommige al met spierpijn en dan moeten we nog de bergen in. Voldaan keren we terug naar rustoord Baumgarten. Eten en de dag evalueren.

Uitdagingen

En dan komen sommige er achter dat we met een dagje skiën al heel goed de vormingsdoelen hebben kunnen analyseren. En op het disciplinaire vlak liet dat bij sommige te wensen over, 10 min rust is 10 min en niet ietsjes langer treuzelen, rugzak afsluiten nadat je er iets hebt uitgehaald? elkaar er op attenderen dat hij/zij iets warmes moet drinken en wat moet eten? warme top? mutsje op je hoofd? Lastig hé maar daarom zijn we hier en werken we eraan. Voor de rokers was er ook een uitdaging, vanaf vertrek "hotel" tot terugkeer "hotel" mogen we niet roken. En dat is je innerlijke discipline aanspreken als je normaal gesproken een pakje shag per dag weg damp. Doorzettingsvermogen, ja ook zo een, nou er zijn er een paar die moeten beamen dat er toch wel is afgezien en met name met de beentjes en dus indirect in het koppie, stoppen? nee, doorgaan? ja natuurlijk ondanks dat de benen er om hebben geschreeuwd.

Langlaufen

Woensdag langlaufen, dat heeft nog nooit iemand gedaan, in ieder geval niet als je een zelf respecterende militair bent. Latten en schoenen huren en we wandelen richting de loipe. Wederom begeleid door eigen instructeurs krijgen we les en dit gaat echt gepaard met vallen en opstaan. Het is toch moeilijker dan dat het eruit ziet. Na wat rondrennen door de sneeuw en de nodige baantjes "dansen" zijn we klaar voor het grote werk, het langlaufparcours. Heuvels worden genomen en voor sommige is dit toch nog even te veel gevraagd. Na de nodige valpartijen en vele hilarische momenten zit dit er ook

weer op. Iedereen is het er toch wel over eens dat langlaufen best lastig is en de moeite waard voor een dag maar niet wintersport waardig. Weer evalueren, wat heeft de groepscommandant nu weer geanalyseerd. Uiteraard weer de drill's bij rust, tijden halen, kleding drill, zorgen we goed voor elkaar, letten we op onze buddy, geven we elkaar op tijd wat warmte. Kameraadschap, hebben we er alles aan gedaan om de gevallen kameraden weer op de lat te krijgen of alleen maar staan uitlachen en foto's van gemaakt? Hebben we als groep opgetreden of ieder voor zich, sommige wel hé. Al met al weer een leerzame dag en hopelijk gaan we het terug zien in de komende twee dagen.

De bergen in

Donderdag/vrijdag de bergen in, moment waar sommige met weemoed naar uit hebben gekeken, waarom weet niemand maar er werd over gefluisterd dat het toch echt pittig gaat worden. In de voorbereiding worden we gematst, spullen kunnen we in een pluba doen en wordt per 4-tonner/lift de bergen in gebracht. Met een klein rugzakje, sneeuwschoenen en lawinepieper geplaatst, gaan we wandelen. We moeten zo'n 600 meter de hoogte in waar we ongeveer 5 uur over zullen doen. Het wordt een lekker pittig klimmetje en na de "lunch" komen we aan op het plateau waar al wat iglo's staan. Maar niet genoeg dus moeten we nog aan de bak en een iglo maak je niet zomaar. De laatste handelingen worden verricht om 22.00 en we kunnen gaan rusten. Kaarsje aan in de iglo en de temperatuur is lekker rond 0 want buiten is het toch zeker -15. Wachtlopen, reveille, spullen inpakken, eten en terug wandelen. Terug verplaatsen doen we via een andere route en dat valt ook niet mee, de route moeten we zelf maken en de voorste verkenners moeten elkaar dan ook regelmatig aflossen om de verhoogde hartslag weer normaal te krijgen en de benen wat rust te geven. Na veel ploeteren en links en recht wat kameraden uit het zijterrein trekken dalen we verder af en nog een stuk met een lift. Dan nog de laatste kilometers verhard waar we onverwacht geprikkeld zullen worden.

Speedmars

Speedmars berg af, berg op, berg af. Aan de groepscommandant om de club bij elkaar te houden wat toch best lastig blijkt te zijn. Einde speedmars lekker uitlopen en net voor we terug zijn op het nest valt er een instructeur. Ptl's aanwezig en die constateert een gebroken enkel. Mochten we nou net een draagzeil gewonden bij ons hebben, hoe toevallig.

Aludeken om en we beginnen te verplaatsen de laatste kilometers. Is toch best lastig met 6 man de gewonde dragen en hij lijkt steeds zwaarder te worden elke 100 meter. Alle steentjes worden bijgedragen en we komen aan bij ons hotel. Afhangen, materiaal onderhouden en de afsluitende evaluatie. De vormingsdoelen zijn de afgelopen twee dagen zeker gehaald, discipline was niet altijd in de hand maar dat werd goed opgepakt door eenieder, bijv. de klipjes vast maken van de sneeuwschoenen tijdens de rust werd regelmatig vergeten, handschoenen op de skistokken wat niet handig is waardoor ze kunnen bevriezen, zonnebrillen die in de sneeuw liggen en dus bijna kwijt waren, op tijd eten en drinken en de buddy in de gaten houden, kleine doch essentiële dingen die grote gevolgen kunnen hebben voor jezelf maar uiteindelijk zeker voor de groep. Toch was er een kameraad die door de omstandigheden uiteindelijk niet meer wilde eten en drinken tot zelfs het gevoel van braken toe en dus vroegtijdig het mandje in moest. Het bewust worden van deze handelingen en de gevolgen ervan is bij iedereen duidelijk. De natuur straft het niet goed voor jezelf zorgen direct af, zeker in koude omstandigheden. Ons doorzettingsvermogen is getest tijdens de afgelopen uren met bijv. de speedmars waar sommige toch moeite mee hadden, zeker om de klik te maken dat wanneer je denkt er bijna te zijn we toch nog even onvoorbereid aan het gas moeten en uiteindelijk nog een eind moeten sjouwen met een gewonde. Ieder heeft op zijn manier deze week afgesloten met een mentale training, dat leerdoel is zeker gehaald.

Eindpunt

Kameraadschap was er ook, het groepsgevoel is versterkt door de evaluatie punten toe te passen uit de eerdere oefendagen. Rugzakken werden overgenomen, skistokken en overige meuk werden meesjouwd, zonder te veel mopperen de gewonde van A naar B gebracht, het motto "één team één taak" was hier van kracht. Voldaan en met een goed gevoel stapte we diezelfde avond nog in de bus om huiswaarts te keren.

